

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 363

Setmana del 7 al 13 de
setembre del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Si l'amor terrenal és un reflex de la vida d'intercanvi en el si de la Trinitat, es comprèn que el do total de la llibertat en la fe no sigui una dimissió o un rebaixament de l'home, sinó una promoció o elevació."

Charles Moeller

El pecat, tema central

El Papa inicia una nova catequesi sobre la Redempció

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb la basilica de Sant Pere plena de gom a gom per a l'audiència del dimecres, Joan Pau II va emprendre una nova sèrie de comentaris catequètics, aquesta vegada sobre la Redempció.

Després de la seva catequesi sobre Déu creador i provident, "al qual totes les coses visibles i invisibles, els àngels i els homes deuen llur existència", Joan Pau II ha iniciat unes reflexions sobre la Redempció amb un primer comentari de les paraules del Credo: "... per nosaltres els homes i per la nostra salvació, ha baixat del cel, i s'ha encarnat en la Verge Maria i s'ha fet home".

El Papa explica d'antuvi que "el misteri de l'encarnació (Déu fet home) és vist en funció de la redempció". Aquesta és "gràcies a la mort i a la resurrecció de Crist, l'alliberament del mal, particularment del pecat, per permetre a l'home rebre la riquesa de la vida divina i l'adopció filial". Ja que, segons el Papa, "no es pot parlar correctament de la redempció sense tenir present la realitat del pecat, que és el refús de Déu entre els éssers racionals i lliures, creats a imatge de Déu, i que comporta tot el mal que hi ha en la humanitat i també en la creació sotmesa a l'home".

Joan Pau II ha anunciat que des d'ara dedicarà diverses audiències a "aquest tema central del pecat", precisant, a més, que "el pecat s'ha de resituar sempre en el pla de Déu, que és a la vegada justícia i misericòrdia". I recordar que "allí on es multiplica el pecat, la gràcia és sobreabundant". "En resum —acabà Joan Pau II—, això ens permet de comprendre millor Déu, en ell mateix, que és amor".

AFINANT

Humanament naturals

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

L'home no és un ésser natural, com ho és un cristall, un gerani o una orenga; ni evidentment no és tampoc un ésser artificial com ho és un martell, una casa o un automòbil. Comparat amb els éssers naturals és el més "naturalment" dèbil d'entre tots ells. La "naturallesa" és l'àmbit d'existència immediatament adequat a tota vida, menys a la de l'home. Mal li pesi al neoromanticisme naturalista modern, nosaltres només subsistim dominant, cultivant la naturalesa amb l'artifici. El foc, que malauradament ha estat tan d'actualitat aquest estiu, és el paradigma d'aquesta situació única de l'home a la frontera entre el natural i l'artificial. La naturalesa —un llamp posem per cas— pot abrutar els Pirineus. Ara l'home, orat o malvat, pot degradar-se incendiant "naturalment" tots els boscos, o pot, coronant-se "de glòria i de poder" (salm 8), dominar el foc i posar-lo "humanament" al servei de la humanitat.

Pel setembre, arreu de Catalunya, se celebren les festivitats de les "Mare de Déu", trobades

CAL RETROBAR L'AMOR A LA MARE DE DÉU

L'ànima del nostre poble, arrelada en la fe, va saber trobar i portar als indrets més bells i solius del país i del viure, l'amor a Maria. Va copsar justament en ella, la revelació i la presència de la tendresa maternal de Déu envers l'home, valorant la sol·lícita i amorosa mitjanceria universal de Maria, com a Mare del Crist i de l'Església.

Generació rera generació ens cal a tots, rejuenir el nostre amor filial a la Mare, i renunciant a tota pretensió d'autosuficiència, deixar-nos menar coratjosament per ella cap el coneixement i l'amor compromès del Senyor i dels germans. La seva plena incorporació al misteri de Jesucrist, és també penyora de la nostra.

El Sacre Col·legi Cardenalici

Pàg. 6

Especial Sant Celoni

Pàgs. 10, 11, 12, 13 i 14

CONEGUEM L'ÍNDIA

del 10 al 31 d'octubre 1986

Amb motiu del XIVè CONGRÉS MUNDIAL DE LA
UNIÓ CATÒLICA INTERNACIONAL DE LA PREMSA

CATALUNYA CRISTIANA organitza un viatge a l'Índia i al Nepal
pels dies 10 al 31 d'octubre del 1986.

Visitant Bombai, Elefanta, Nasik (visita a la missió), Ellora, Ajanta,
Aurangabad, Surat (visita a la missió), Udajpur, Jaipur, Delhi, Agra,
Benares, Katmandú (Nepal).

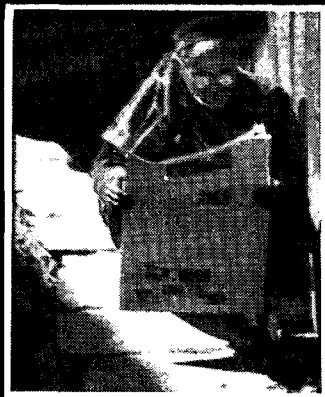
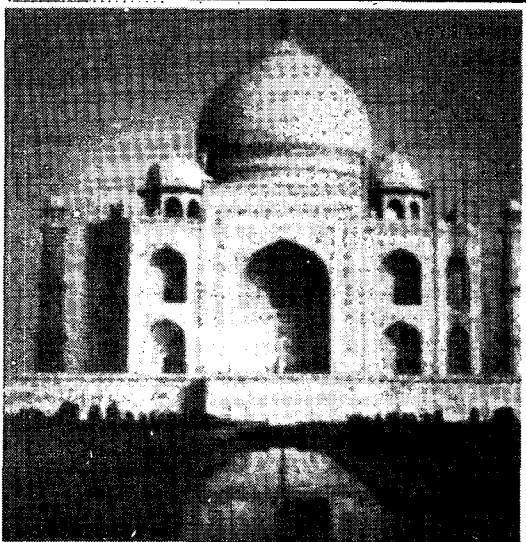
A la recerca dels diferents rostres de l'Índia misteriosa (hinduis-
me, budisme, islamisme...) i per conèixer de prop la tasca evan-
gelitzadora i humana dels nostres missioners.

Amb l'assessorament religiós i cultural de Mossèn Joan E. Jar-
que i Jutglar, director de CATALUNYA CRISTIANA.

*Per a més informació, adreceu-vos a Maria Figueres,
Carrer València 244, 2n.
Tel. 215 27 39 - 215 28 03 de 10 a 13 h.
Places limitades.*

Propers viatges de CATALUNYA CRISTIANA

Novembre:
TERRA SANTA
Cap d'any:
EL RENAIXEMENT
ESPIRITUAL A
FRANÇA:
Paray-le-Monial, Taizé,
Cluny, París (St. Gervais,
Germanetes Monàstiques
de Betlem...), Solesmes,
Lisieux.

Editorial

El catecisme universal, i el nostre

Potser pel fet que tots els bisbes han passat pel seminari, el ritme que alterna el curs escolar amb les vacances marca també, almenys en els aspectes de planificació i de projectes, la vida de les diòcesis i de la Santa Seu. La festa de sant Pere i sant Pau, a final de curs, és una ocasió tradicional perquè el Papa faci una mena de balanç d'allò que ha esdevingut en l'Església durant els dotze últims mesos i indiqui les grans línies d'acció pel curs que ve. Aquests mesos d'estiu són doncs, una ocasió òptima, talment com en un descans durant una ascensió de muntanya, per donar una ullada enrera, apreciament el camí recorregut, i una ullada endavant, valorant el que manca fins a assolir el cim.

És el que va fer Joan Pau II en aquell discurs de la vetlla de sant Pere i que ens hauria de servir de tema d'examen i de reflexió en aquest parèntesi estiuenc. El Papa es va centrar en el sínode extraordinari de dret i de fet, de l'any passat remarcant-ne els tres punts que els bisbes varen assenyalar com una tasca pendent i urgent: la publicació del codi de dret canònic per a les Esglésies orientals —tema que, com és natural, no ens afecta directament—, la preparació d'un catecisme universal —del qual voldríem parlar avui— i l'aprofundiment en l'estudi de la naturalesa de les conferències episcopals.

Sobre el catecisme, el pensament del Papa és prou clar. "La unanimitat del consens —digué— ha demanat que, com més aviat millor, es procedeixi a la preparació d'un projecte i a sotmetre'l a la consulta de les conferències episcopals..." Després de referir-se a la formació de la comissió que hi ha de treballar, el Papa va indicar el mètode que havien de seguir: "La comissió podrà recórrer, pel seu treball, a consultors i experts, a fi que la preparació del catecisme sigui feta amb l'estil i la manera desitjats pels pares sinodals i que demanen les exigències pedagògiques i tècniques de la societat i de la cultura modernes. El resultat de les successives consultes ha de portar a un autèntic projecte de catecisme que serà proposat... al sínode dels bisbes... i que el Papa podria aprovar en l'ocasió del XXV aniversari de la clausura del Concili Vaticà II.

Es veu clar que el pensament del Papa és que el catecisme en qüestió no sigui pas un pur producte "curial", com alguns temien, i que sigui un text bàsic per a tots els països i per molts anys a venir.

Això comportarà, per tant, un llarg període d'espera, almenys de quatre anys, per a poder tenir aquest "catecisme bàsic" que haurà de ser normatiu per a cada catecisme diocesà o "nacional".

Mentrestant, la tasca catequètica, tant florent gràcies a Déu a Catalunya, no pot pas esperar, ni li fóra bo adoptar una actitud de provisionalitat. Tanmateix, convindria que els responsables es mentalitzessin del fet que, un dia no llunyà, caldrà revisar els textos usats i adaptar-los, si cal, al catecisme normatiu per a tota l'Església. Ara, convindria adoptar no pas una actitud purament expectant o passiva, sinó activa i col·laborant —tal com ho desitja el Papa—, fent arribar a la comissió encarregada d'aquesta tasca, per conducte dels bisbes o dels experts, tota l'experiència pedagògica i tècnica pròpia en aquest terreny. Només així podrem trobar veritablement "bàsic" pel nostre tarannà cultural el catecisme universal que es prepara.

Catalunya Cristiana

"Si l'amor terrenal és un reflex de la vida d'intercanvi en el si de la Trinitat, es comprèn que el do total de la llibertat en la fe no sigui una dimissió o un rebatiment de l'home, sinó una promoció o elevació."

Charles Moeller

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA
Difusió controlada per O.J.D.

Amb motiu de la "Dia-da de Catalunya" cal fer memòria del cardenal bisbe de Barcelona, dom Benet de Sala

i de Caramany, un dels pastors catalans més perseguits pel rei Felip V per la defensa de les llibertats.

Amb motiu de "l'Onze de setembre"

Benet de Sala, bisbe de Barcelona, perseguit per defensar Catalunya

Nascut a Girona el 16 d'abril de 1646, vestí l'hàbit de sant Benet al monestir de Montserrat l'any 1658. Monjo dotat d'una gran espiritualitat, formació intel·lectual i dots de prudència, jove encara, fou nomenat abat triennal de Montserrat l'any 1682 i posteriorment de Sant Pau del Camp de Barcelona, de Gerri de la Sal i de Ripoll successivament, deixant per tot arreu un rastre de fidelitat a l'observança monàstica, de prudència i bon govern.

Bisbe de Barcelona i Penitent de Sant Josep Oriol

Als 52 anys d'edat fou nomenat bisbe de Barcelona pel Papa Innocenci XII l'any 1698, on exercí un zelós govern pastoral, molt estimat tant del clergat com dels fidels. Després entrà en relació amb sant Josep Oriol, beneficiat de la parròquia del Pi, i, admirat de la seva santedat, el prengué per director espiritual i confessor, segons ens diu el seu biògraf, el canonge Ballester. Era tanta la veneració que sentia pel seu director, que en morir aquest, demanà als seus familiars que li donessin com a relíquia el seu "diürn", i no content de presidir el seu enterrament, disposà que el cos del sant fos col·locat en la "llitera" de la imatge de Maria Assumpta, del Pi i que el dit enterrament seguís el curs de la processó del "Corpus".

Víctima de la ira de Felip V

Coneixedor l'esmentat rei de la fidelitat del bisbe Sala a l'arxiduc

Carles d'Àustria, com tot el poble català que l'havia jurat per rei, l'exilià primer a Madrid el gener de 1705 i posteriorment a Baiona i a Avinyó fins el 13 de gener de 1713 en què fou alliberat pel nunci de París, monsenyor Bentivoglio, en nom del Papa Climent XI, el qual com a premi del seu injust exili, el creà cardenal en el consistori del 30 de gener del mateix any. Rebut el capell cardenalici, pocs mesos pogué residir a Barcelona en pau, puig cridat a Roma de nou el mes de juny del 1714, ja no pogué retornar a la ciutat encerclada per les tropes del rei Borbó, que perpetrà l'11 de setembre la seva plena i sagnant ocupació. Sol, pobre i aïllat, morí a Roma el dia 1 de juliol de 1715, als 69 anys d'edat, tot recordant la seva estimada i desgraciada ciutat de Barcelona de la qual essent-ne pastor durant 17 anys, sols 7 anys i mig la pogué pasturar amb tota dedicació. Les seves despulles mortals continuen encara avui allunyades de la seva terra i sepultades en una capella lateral de l'església de la Mare de Déu de Montserrat, de Roma.

L'última venjança del rei

Ocupada la ciutat, dominada Catalunya i trencades les relacions amb la Santa Seu per haver reconegut el papa Climent XI l'arxiduc Carles com a rei d'Espanya, Felip V, el dia 2 d'octubre de 1714 expulsava de les seves residències, confiscant els seus béns i rendes, l'arquebisbe Bertran de Tarragona, els bisbes Senjust de Vic i Dorda de Solsona, els abats de Montserrat i de Santes Creus i una quinzena més d'altres jerarquies eclesiàstiques catalanes.

Absent com estava el nostre cardenal Sala de la seva seu i no podent inferir-li el rei cap més greuge, no volgué reconèixer la seva alta jerarquia i en la seva mort, prohibí que li fessin funerals com a príncep de l'Església, com era costum a Espanya amb tots els cardenals. Era l'últim acte de despit del rei contra el perseguit cardenal.

Oblit de la nostra Església i ciutat de tan venerable Màrtir

Si bé el nom i passió del nostre cardenal-bisbe omple capítols en l'obra de Feliu de la Peña "Anales de Cataluña", en la "Història Crítica de Cataluña" de Bofarull, en la "Catalunya sota el govern dels reis absoluts de la casa de Borbó", de Duran i Canyameras, en la "Vida de Sant Josep Oriol" del canonge Ballester i en els nostres dies, en "L'Església Catalana de la Il·lustració a la Renaixença" del nostre erudit historiador, mossèn Joan Bonet i Baltà, és trist constatar l'oblit en què s'ha tingut i es té del seu nom i figura entre les nostres institucions eclesiàstiques i cíviques. Ni s'han retornat les seves despulles a la terra on va néixer, com s'ha fet amb el Cardenal Vidal i Barraquer, ni s'ha dedicat una plaça, ni un carrer al màrtir de la terra. Oblidat dels homes de la seva Església i de la seva terra, esperem que haurà rebut ja la corona de "màrtir" i de pastor per part de Déu, per qui no hi ha anònims. I que en aquests temps de revisió de la nostra història, es farà justícia amb el gran cardenal i bisbe.

JAUME ARMENGOL

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publigráficas, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona. D.L.B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya: 3.900 ptes.
Resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.
Europa: 7.400 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Oceania: 12.400 ptes.

1. De Oliba a Jordi Pujol

Celebrant el centenari de la restauració del monestir de Ripoll, l'Honorable President de la Generalitat, sr. Jordi Pujol, assenyala que, al segle passat, quan altres pobles escollien un Romanticisme de rebel·lió, Catalunya elegí un Romanticisme de restauració.

L'observació no solament era històricament correcta, sinó també molt oportuna, l'any 1986, primer centenari de la publicació del poema **Canigó**, amb el qual mossèn Verdaguier va donar a Catalunya una literatura nacional que col·loca la nostra entre les altres llengües cultes.

Precisament el cant XI, "Oliba", presenta l'abat tot visitant Sant Martí del Canigó, observador, car "funda en Ripoll un altre monestir, / i estudia per ell eixos brancatges / de pedra, eixes motlures i fullatges..." I no havent-hi trobat frontispici, dissenya ell mateix una representació en pedra de la Història de la salvació de la Humanitat:

"Set cants misteriosos té el poema, / set florons que durà en sa diadema / Santa Maria de Ripoll al front; / set cels de pura i divina bellesa, / la Bíblia al cor de Catalunya impresa, / present, passat i esdevenir del món".

En l'any del centenari del poema nacional de Catalunya, i en la visita de la suprema autoritat de nos-

(En el primer centenari de la publicació de "Canigó")

Actualitat de Verdaguier (I)

SANTIAGO FERNÁNDEZ BURILLO
Catedràtic de Filosofia. Lleida.

tra societat civil al Santa Maria de Ripoll restaurat, era inevitable girar el pensament a Canigó. Verdaguier havia escrit: "Lo dia en què aqueix llegendari monestir s'aixequa de ses ruïnes, serà de veritable goig per los bons catalans d'ençà i d'enllà dels Pirineus; i per l'autor d'aquest poema, si Déu li fa mercè de deixar-l'hi veure, serà un dia dels millors de la seva vida" (**Canigó**, Epíleg).

Aquestes paraules van més enllà d'elles mateixes; car l'autor del Poema nacional, que dedicà "**Als catalans de França**" l'epopeia, desitja, no solament la restauració dels temples, i de la llengua, sinó, sobretot, la restauració del projecte comú de vida: la unitat nacional.

2. Síntesi suprema de la "Renaixença"

Les persones morals —que això és una nació—, anàlogament a les persones físiques, neixen, creixen, emmalalteixen, i es guareixen o moren.

No es tractava, doncs, de restaurar ruïnes distingides. Sinó de recuperar, vives, la llengua, el propi passat i les normes de conducta i convivència, òbviament, la salut. "Fins ara —escrivia Torras i Bages, l'any 1892— tres són principalment les manifestacions de tendències reconstructives de la nació catalana: la dels poetes, la dels arqueòlegs i la dels legistes" (**La Tradició catalana**, llibre I, cap. 1er.).

Els poetes, la llengua. El llenguatge líric, com l'èpic, crea idioma; perquè és un esforç per expressar més enllà de la comunicació pràctica i habitual. I aquest esforç per anar del·là del sentit acostumat, amb la paraula, treu noves brillantors a l'iris nacrat del mot matern; o bé repristina, dona ús nou al verb antic.

Per això la Renaixença començà per la poesia. Després les tradicions orals (baguls de riqueses lèxiques i memòria popular), la Història i, per fi, les formes jurídiques de la vida comunitària. Quan el Bisbe de Vic escrivia això, doncs, tot s'era acomplert: car feia sis anys que s'havia publicat el poema **Canigó**.

Començo el meu comentari del magnífic article d'en Pau López Castellote, valent-me del seu final: "Cal obeir Déu abans que els homes".

Si l'home obeeix Déu, o sigui que transcendeix tota la seva vida, i no hi ha "vida" sense relacions humanes, podrà (amb la natural limitació) mostrar que obeeix Déu primer que tot. Així d'una manera pràctica haurà d'estimar a tots aquells que no pensen com ell; amb els quals sembla impossible tota relació d'amistat, ja que el qui odia sembla fer impossible la reciprocitat. Però no ha de quedar anul·lat, per part del cristià, el respecte a l'enemic per raons de tipus polític, econòmic, moral, religiós etc.. Això postula una coherència cristiana en llibertat.

A partir d'aquí cal valorar els instruments usats al servei de nobles idees. Usar el nom "política" amb un to més o menys pejoratiu, no ens fa cap bé. Un ganivet no és dolent; això sí, serveix per a usar-lo malament o bé. La política no és dolenta; només depèn de com la usem.

Crec que en Pau López diu molt bé que, la religió no pot substituir la política. Són dues coses

sectorials: la religió instrument de la fe; la política instrument de relacions humanes. La gratuïtat de Déu s'estén tan a les relacions de l'home amb Déu, com de l'home amb la societat. Una cosa no pot existir sense l'altra; això s'oblida continuament.

La política no és una cosa només per a les ocasions, i només com aquell qui va a apagar foc. Com a instrument de convivència és i ha de ser una cosa de cada dia. Per això no fem bé a desacreditar sistemàticament la política i els polítics perquè això és com arrancar el blat i el jull conjuntament, "prohibit" per l'Evangelí.

Si ens arremem al concepte bíblic "cos i ànima de tot", veurem la necessitat de l'equilibri entre religió i tot allò que implica l'actitud de l'home sobre la terra. El dualis-

Religió i política

JORDI ROIG I SANS
Diplomat en Teologia i mestre de Religió

me grec "cos i ànima, dues coses diferents", no ens ha fet cap bé. Els místics, sant Pau, beat Ramon Llull, sant Francesc, sant Joan de la Creu, santa Teresa, en lloc d'allunyar-nos d'aquell concepte bíblic, ens hi atansen. Mireu el Càntic dels Càntics santificant el cos o els profetes que la feren possible. I el Credo amb la resurrecció de la carn corona aquest concepte bíblic.

La temptació, abans del Vaticà II, ja fou dels pretesos catòlics, de desertar (i molts ho feren) quan Lleó XIII amb la Rerum Novarum volgué desvetllar els qui dormien tan anticristianament davant les injustícies socials. Ara al cap de vint anys del Concili Vaticà II la immensa majoria de cristians no coneixen res dels seus documents i concretament dels que tracten so-

bre política, que es troben en la Gaudium et Spes part 2ª, cap. 3er. Això és inhibir-se i perdre el tren de la història.

La falta d'informació o la informació parcial, manté la societat en un estat d'indefensió contra els falsejadors de conceptes, i aquests tenen la feina fàcil per la "por a embolicar-se" dels autosuficients i ignorants, que, mimèticament i pejorativament parlen contra la política que, és un dels instruments humans de realitzar-se com a persona, ja que s'hi reflecteix i s'hi ha de reflectir l'avenç social de tots els humanismes, i si els cristians no hi prenen part perden, com he dit, el tren.

L'humanisme cristià és l'acceptació de tot allò positiu que té el món. La gran humilitat cristiana ha fet possible de transcendir va-

lors que s'haurien tingut com a simplement, humans, i transformar-se en l'eix i el nervi de la història. Així doncs, el cristià és l'home humil que creu que Déu és el senyor de la Història, i, si tenim la política com a instrument de realització humana no ens ha de fer por d'usar paraules que realment han perdut contingut com, democràcia, dreta, esquerra etc., encara que per a poder dialogar ens veurem obligats a usar-les. Allò que farà possible l'aclariment sobre aquests termes serà la informació històrica amb els seus testimoniatges.

Caldrà també perdre la por al risc, i **els mestres hi han de tenir un gran paper**, a orientar els joves sobre els corrents filosòfics i el pensament dels grans pensadors. Els joves saben més que els Sartre que Gabriel Marcel, Jaspers, Bergson, Guilton etc.. No cal fer una llista erudita tenint en compte que posar això a l'abast dels joves encara que no siguin "universitaris" no és cap trencacoll ampul·lós.

Per acabar, deixeu-me dir que si els joves a més de Marx coneixen Maritain o Mounier no tindran cap indigestió.

ARA MATEIX

És important que les nostres comunitats eclesials contribueixin a difondre una visió humana i oberta del necessari procés d'integració de la societat catalana actual. Ens hi ajuden les arrels cristianes. Unes arrels que ens són comunes amb els altres pobles d'Espanya. I d'Europa, com exposà el papa Joan Pau a la UNESCO "L'Europa entera, de l'Atlàntic a l'Ural, testimonia en la història de cada nació així com en la de tota la comunitat, el lligam entre la cultura i el cristianisme".

Temps enrera es parlava habitualment d'assimilació dels immigrants. Aquest concepte té de positiu que expressa la bona voluntat d'esdevenir una mateixa cosa els d'aquí i els vinguts de nou. Però resulta ambigu i atribueix a l'immigrant un paper ben poc airós. Com si no existís una Catalunya feta i acabada, o una Catalunya ideal, en la qual el nou vingut, fet pura passivitat, hagués de diluir-se... Era una visió crítica que va ser, de fet, fortament criticada: ni existeix el país acabat i clos o ideal, ni escau a la persona una actitud merament passiva.

Aquell concepte d'assimilació va ser substituït pel d'integració, mot que ha esdevingut el més habitual. Aquí ja s'insinua que la Catalunya real, la dels homes i les dones que la formen, pren en consideració la persona de l'immigrant, el qual, tal com és, fa una opció de solidaritat amb la nova societat que l'acull. Així el nou vingut no és vist ja com un element passiu i neutre sinó com a actor conscient d'un pro-

Normalització lingüística i convivència a les comunitats eclesials (7)

Integració i obertura

J. CARRERA PLANAS

cés que ell també contribueix a fer enriquidor.

Avançant per aquest camí, caldria aconseguir que fos sempre una integració alhora activa i receptiva per totes dues parts. És a dir, ben assumida i oberta. El qui acull, ofereix la llera: la fesomia històricocultural, la llengua, la voluntat de poble diferenciat. El qui arriba entra a formar part d'aquest corrent amb personalitat pròpia, influint-lo.

Això demana dels catalans antics una actitud veritablement oberta de cara als homes concrets que, per una contingència històrica irreversible, han vingut a formar part del país actual. El primer pas para l'obertura és una certa lucidesa que ens permeti de discernir amb precisió qui és cadascú. Alguns catalans, sentint-se amb raó, ferits per moltes injustícies, van caure en el parany de veure l'ombra d'algun rei Felip en l'atabalat immigrant que arribava ple de malletes a l'estació de França... O d'endossar els seus justos retrets a l'Administració estatal al manobre

que, literalment, no sap de què va... Seria mala cosa desviar la irritació, impotent davant el fort, cap al dèbil. Si alguna mala intenció ha existit en l'estimulació dels fenòmens migratoris, no ha estat cosa, en qualsevol cas, d'aquells qui van ser-ne víctimes, precisament.

Un altre pas cap a l'obertura és la capacitat de descobrir tots els valors humans que eis immigrants aporten, com una riquesa, a la nostra comunitat. Joan XXIII, en el text tant citat en què fa referència a les minories nacionals dins d'un Estat, també parla de l'enriquiment mutu dels pobles pel coneixement i l'intercanvi. Pensant en la nostra Església, no és gens arriscat dir que la situació autènticament de tercer món —en aquella forma extrema ja superada— que provocà l'allau migratori més pobre, ha estat el motor de profundes transformacions, personals i comunitàries.

Esmena

Un error d'impressió en l'article anterior fa intel·ligible un paràgraf que havia de dir:

"Paral·lelament a aquell simplisme d'alguns castellanoparlants: 'en castellano lo entendemos todos', he sentit aquest altre d'alguns catalanoparlants: 'bé entenen Dalls a TV3'... Però el cas és que no es tracta simplement d'entendre".

Minva notablement la collita de cereals a Lleida

La producció de cereals durant l'actual campanya a les comarques lleidatanes va minvar en 175.000 tones respecte a la de l'any anterior, segons dades del SEM-PA recollides per Efe. Durant aquesta campanya s'han recollit a Lleida 150.000 tones de blat i 280.000 d'ordi, mentre que l'any passat van ser 192.000 i 420.000 respectivament.

Les causes de la davallada de la producció han estat la sequera, les gelades del mes de febrer i els forts vents.

CATALUNYA

Conflictiu nomenament en la direcció del Museu de Reus

Un total de 22 arqueòlegs i professionals d'aquest àmbit cultural de les comarques tarragonines han fet públic un escrit acusant el batlle de Reus, Josep Abelló, de favoritismes en donar la plaça de conservadora del Museu Comarcal del Baix Camp de Reus, a Rosa Mir. En aquest escrit aquest grup d'arqueòlegs, entre els quals hi ha persones tan significades com

Francesc Tarrats, director del Museu Arqueològic Nacional, Javier Dupré, responsable dels Serveis d'Arquitectura de la Generalitat a Tarragona, y Albert Vilaseca, qualifiquen la decisió del tribunal, que presideix Josep Abelló, com el d'una "alcaldada".

En aquesta carta oberta, dirigida a l'alcalde socialista, se subratlla que "un tribunal d'oposició presidit per vostè acaba de consolidar en el Museu de Reus una persona que s'ha beneficiat de la màxima evangèlica que diu que els últims seran els primers"; també s'assenyala que aquesta plaça ha estat judicada a la persona en qüestió no per la seva capacitat sinó per pressions d'un important polític, "el que se'n diu un peix gros".

Segons CCOO el 90% de l'Administració pública és nomenada a dit

El secretari general de la Federació d'Administració Pública de Comissions Obreres, Juan Alberto Torres, afirmà a Santander que el 90 per cent dels llocs de l'Administració Pública han estat coberts, en els últims anys, a dit. Afegí que "el període socialista s'ha caracteritzat per la més absoluta improvisació, impulsada a cop d'interessos polítics bastards, que ha contemplat l'Administració més com un instrument de partit, ducil i maleable, que com un instrument al servei de la satisfacció eficient

ESPANYA

caç de les peticions i necessitats ciutadanes."

Recordada a Ciutadella l'ocupació turca

L'ocupació de Ciutadella, l'antiga capital de Menorca, pels turcs el nou de juliol del 1558, després d'uns dies de lluita sagnant anomenada "sa desgràcia" pels ciutadellencs, l'ha commemorada l'Ajuntament, tal com acostuma a fer d'un temps ençà.

Al saló gòtic de l'edifici municipal, ple de gom a gom i presidit

per l'alcalde i diversos regidors, acompanyats pels macers i guàrdies urbans de gran gala, es va llegir l'acta dels fets bèl·lics que precediren l'esmentada ocupació, acta que fou escrita en un català bellíssim, el nou d'octubre del 1558, a Constantinoble, pel notari Pere Quintana, i que signà també el regent Bartomeu Arguimbau i el capità Miquel Negrete, tots ells en captivitat.

Pere Melis Pons, professor d'EGB, féu una conferència molt documentada explicant la gestació de la llengua que es parla a l'illa, des dels seus primers habitants, els cinc segles d'ocupació romana i la influència germànica i musulmana fins a la repoblació amb bona gent catalana que li donaren el parlar "pla" actual, conservat fins i tot amb més puresa que al Principat de Catalunya.

AVISOS I COMUNICATS

Santuari de Puiggraciós.- Días 7 i 8 de setembre, FESTA DE LA MARE DE DÉU. **Diumenge 7**, a 2/4 de 6 de la tarda, Trobada a l'explanada del Santuari. Parlament a càrrec de Jaume Dantí sobre el tema: "Montmany i el Santuari de Puiggraciós, un reflex de la història moderna del Vallès". Presentació del "Butlletí del Santuari". A les 7, Cant de Vespres. A les 10 de la nit, VETLLA DE PREGÀRIA. **Dilluns, dia 8**, a les 12 del migdia: Concelebració de l'Eucaristia. Cant dels goigs. A les 7 de la tarda, VESPRES.

Festa Major de La Salut (Gràcia-Barcelona).- Amb motiu de la Festa de la Mare de Déu de La Salut (dia 8 de setembre), a l'ermita fundada l'any 1864, del c/ Verge de La Salut, 44, de Gràcia (Barcelona), se celebraran els cultes següents en honor de la Patrona: **de l'1 al 7 de setembre**, a 2/4 de 8 del vespre, Rosari i Pregàries marianes. A les 8, celebració de l'Eucaristia a l'església parroquial. **El dia 8**, dilluns, Festivitat de la Mare de Déu: a les 11 del matí, Missa concelebrada i ofrena floral. A la tarda a 2/4 de 8, Rosari, pregària mariana i cant de goigs. A les 8, Eucaristia a l'església parroquial.

ORATORIUM (Escola i aula de cant gregorià).- Calendari de les properes celebracions: **Setembre 24**, Festivitat de la Mare de Déu de la Mercè; **Octubre**: diumenges dies 5, 19 i 26; **Novembre**: diumenges 2, 16 i 30; **Desembre**: diumenges 7, 14, 21 i Nadal del Senyor, dia 25. La missa cantada serà a les 10'30 del matí. L'aula s'iniciarà el 1er. dijous de setembre, i tindrà lloc cada dijous, de 7'30 a 8'30 de la tarda, a l'Oratori de Sant Felip Neri (Plaça de Sant Felip Neri, 5).

Facultat de Teologia de Catalunya.- Escola Universitària de Capacitació de professors de Religió. Ha obert la matrícula pel Curs 1986-1987, a la Secretaria de la Facultat, c/ Diputació, 231. Tel.: 323 09 74; 08007 - Barcelona.

Tallers de Teologia i Pedagogia religiosa al MARESME.- Preparen per a l'obtenció de la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI) que capacita per impartir classes de Religió a nivell d'E.G.B. - F.P.1. Són possibles destinataris: professors d'E.G.B., catequistes i animadors de tasques pastorals. Informació i matrícula: Col·legi Salesià de Mataró, Avgda. Puig i Cadafalch, 80; de 9 a 13 i de 15 a 18. Coordina la Facultat de Teologia de Catalunya.

INSTITUT de TEOLOGIA BARCELONA

vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya

CURS 1986-87

OFEREIX UNA VISIÓ GLOBAL I ACTUALITZADA DE LA TEOLOGIA

- Els estudis duren tres anys
- Les classes són vespertines (dilluns-dijous)
- Atorga el Diploma en Teologia

INFORMACIÓ I PREINSCRIPCIÓ:

a partir del 1r. de setembre, de les 6 a les 9 del vespre.
Diputació, 231 (edifici del Seminari).
08007 - Barcelona. Tel. 254 19 63

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format: 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes - Enquadernació de simül-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Generalitat de Catalunya DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

El departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, dins del PLA de Formació Permanent del Professorat, organitza el primer curs experimental per a la formació dels directors de col·legis públics de Catalunya que han estat elegits en el darrer procés electoral.

El curs es desenvoluparà del 13 d'octubre al 8 de novembre d'enguany, segons la temàtica, l'horari i el calendari que s'inclouen a la resolució de 19 de juny del 1986 (DOG 715 de 18 de juliol).

A aquest curs poden accedir els directors escolars dels centres públics d'EGB de les comarques del Barcelonès, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Baix Llobregat, Maresme i Barcelona ciutat, per a la qual cosa cal que presentin la corresponent sol·licitud abans del dia 15 de setembre del 1986 als serveis territorials respectius. A la sol·licitud es farà constar:

- Nom, adreça particular.
- Escola, adreça i telèfon.
- Currículum professional.

El nombre de places no superarà les seixanta i la inscripció serà gratuïta. La selecció dels candidats es farà atenent els mèrits professionals i les necessitats escolars.

En acabar el curs es donarà als directors un certificat d'assistència i, després que realitzin el projecte que se'ls demanarà, se'ls lliurarà el pertinent diploma acreditatiu.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València, 244, telèfon: 215 27 39
08007 Barcelona

Nom i cognoms
Adreça.....
Població.....D.P.....

- Trameto les 3 900 ptes. per gir postal.
- Incluc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc/Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....
Lloc.....Data.....

Signatura .

RESIDÈNCIA

3ª edat Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54, 08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

112 podrien participar en l'elecció d'un nou Papa

Cent quaranta-sis membres formen el Sacre Col·legi Cardenalici

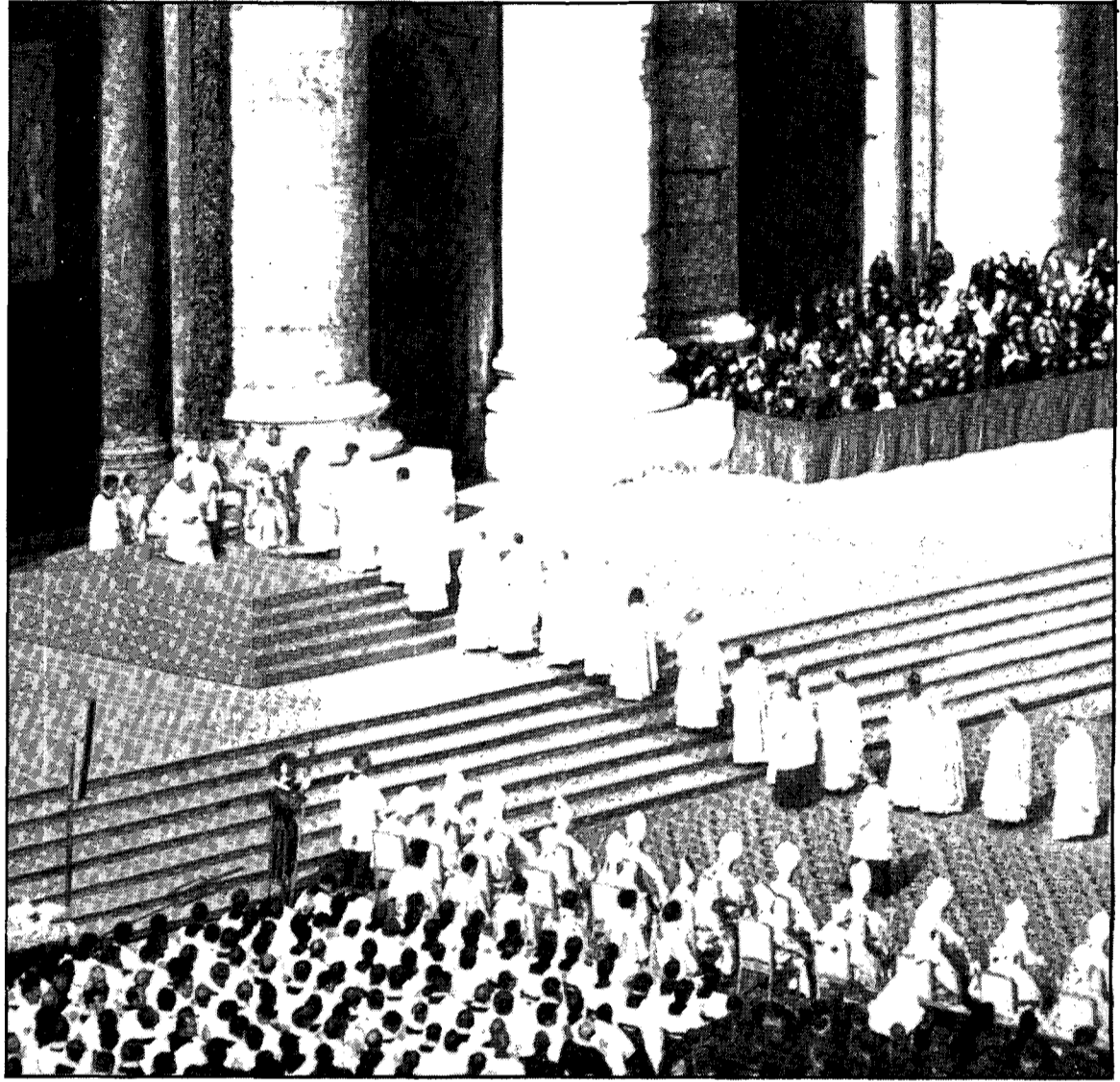
Amb la mort, a finals de juliol, del cardenal Carlo Confalonieri, el sacre col·legi ha quedat integrat per 146 membres, dels quals 112 podrien participar en l'eventual elecció d'un nou Papa. La repartició continental d'aquests "electors" és la següent: cinquanta-quatre europeus, vint llatinoamericans, catorze africans, onze asiàtics, deu nord-americans i tres d'Oceania.

Després de l'últim consistori del 25 de maig del 1985, el col·legi de cardenals estava compost per 152 membres als quals cal afegir un "in petto" anunciat per Joan Pau II el 30 de juny de 1979. D'ells, podrien participar en l'elecció del romà pontífex 120, xifra indicada per un "motu proprio" de Pau VI reformant l'elecció papal.

Des d'aleshores han mort sis cardenals. Són els següents: Poma, ex-arquebisbe de Bolònia; Maurice Roy, ex-arquebisbe de Quebec; Ermenegildo Florit, ex-arquebisbe de Florència; cardenal Miranda, ex-arquebisbe de Mèxic, i l'hongarès Lekai, arquebisbe primat d'Esztergom i finalment Confalonieri. Entretant, sis cardenals han superat la frontera dels vuitanta anys. Són els cardenals Koenig, el suc-

cessor del qual en l'arquebisbat de Viena acaba de ser nomenat: el francès Guyot, ex-arquebisbe de Tolosa del Lenguadoc; el canadenc Flahiff, l'italià de cúria Sergio Guerri, l'ex-nunci a París, Righi-Lambertini i, més recentment, Giuseppe Siri, arquebisbe de Gènova.

En total, estan representats en el sacre col·legi, cinquanta-set països. Des que fou elegit el papa Joan Pau II ha nomenat setanta nous cardenals. Dels 112 actuals cardenals electors, cinquanta-cinc foren ja nomenats per aquest Papa. El més vell del col·legi cardenalici és l'italià Pietro Parente, de noranta-cinc anys, i el més jove el colombià Alfonso López Trujillo, arquebisbe de Medellín, de cinquanta anys.

La sanció prové de la Santa Seu

Curran inhabilitat com a professor de teologia moral

El sacerdot nord-americà Charles E. Curran ha estat inhabilitat per la Santa Seu per ser professor de teologia moral en universitats o centres d'estudi de l'Església. La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha fet pública una carta del cardenal Joseph Ratzinger, amb data del 25 de juliol, en la qual s'especifica que "d'ara endavant no pot ser considerat ni apte ni designable per exercir la funció de professor de teologia catòlica".

Aquesta decisió fou personalment aprovada pel Papa, "tocant al contingut i al procediment seguit", en una audiència concedida al cardenal Ratzinger el passat 10 de juliol. Per la seva part, la Congregació per a l'Educació Catòlica, presidida pel cardenal nord-americà William Wakefield Baum, ha comunicat la decisió romana al gran canceller de la Catholic University of America, de Washington, en la qual Charles E. Curran era professor d'ètica i teologia moral des de fa vint anys.

Arriba, doncs, a la seva fase final el llarg procés iniciat fa diversos anys per les autoritats romanes al professor Curran, autor de nombrosos llibres sobre qüestions morals, especialista sobretot en ètica sexual.

La carta del cardenal Ratzinger

La carta del cardenal Ratzinger a Charles E. Curran exposa les raons per les quals la Congregació per a la Doctrina de la Fe ha pres la decisió d'apartar-lo de la docència en els centres catòlics. Refusa en primer lloc el "compromís" suggerit pel propi Curran de continuar la seva tasca com a professor de teologia moral, però no en el camp de l'ètica sexual. El motiu del refús és, segons la carta romana, "la unitat orgànica de l'autèntica teologia catòlica, unitat que està íntimament lligada, en els seus continguts com en els seus mètodes, a la fidelitat al magisteri de l'Església".

No entra, el prefecte de la Congregació, en l'enumeració dels errors concrets que apareixen en els escrits de Charles E. Curran. Tanmateix, refusa que aquests puguin

El professor Charles Curran

considerar-se un dissentiment permisible, en ser unes tesis que s'aparten solament dels ensenyaments "no infal·libles" de l'Església. Ratzinger argumenta que, segons el Vaticà II, quan els bisbes units entre si i amb el Papa "concorden en el seu ensenyament autèntic sobre matèries de fe i de moral que una doctrina s'ha de considerar definitiva, proposen infal·liblement la doctrina de Crist. A més l'Església no construeix solament la seva vida sobre el magiste-

ri infal·libre, sinó també sobre l'ensenyament del seu magisteri autèntic ordinari".

L'acusació definitiva que es fa a Curran és que aquest hagi refusat sistemàticament d'acceptar "la doctrina que el Suprem Pontífex i el col·legi dels bisbes, exercint el magisteri autèntic, enuncien en matèria de fe o de moral, encara que no pretenguin declarar-la com un acte definitori".

També s'insisteix que no hi hagi hagut altres capítols d'"acusacions" contra el teòleg nord-americà que els seus propis llibres (en els últims vint anys ha publicat dues desenes de títols en anglès, traduïts algun dels quals a d'altres llengües).

Curran es defensa

El pare Curran ha manifestat estar disposat a "lluitar pel seu dret a dissentir". "Continuaré —va dir— treballant per la legitimitat d'alguna discrepància teològica, per la necessitat de canvis en els ensenyaments de la jerarquia".

"Les meves discrepàncies es refereixen a accions específiques relatives a circumstàncies i situacions conflictives. Són qüestions que de cap manera no afecten al centre de la fe".

Segons Curran, l'avortament pot ser tolerat "en especials circumstàncies"; el divorci és permisible "sota determinades circumstàncies"; l'homosexualitat és acceptable "com una relació d'amor" i els anticonceptius no són dolents "per se".

L'últim intent realitzat per evitar la greu decisió de separar-lo de la docència en centres catòlics tingué lloc el passat 8 de març. A petició pròpia, Charles E. Curran fou rebut a Roma pel cardenal Ratzinger i altres responsables de la Congregació. L'entrevista fou definida com a "sincera i útil", tot i que se subratllà que es tractava d'una "trobada informal, al marge de les regles de procediment de la Congregació".

VATICÀ DIA A DIA

El Papa demana la reforma agrària al Brasil

En una audiència al president del Brasil, José Sarney, el papa Joan Pau II exposà els punts bàsics d'una reforma agrària del país. Per defensar-la obertament i amb valentia, alguns sacerdots han estat perseguits pels grans latifundistes i terratinents, que han arribat fins i tot a l'assassinat. "La reforma agrària del Brasil no pot fallar perquè és un proble-

ma de justícia social i de democràcia i cal defensar la democràcia", va exclamar el Papa davant un reduït nombre de periodistes que el van interrogar.

Abans, el Sant Pare havia dit: "Demanam al Senyor que les iniciatives i reformes que aquests desafiaments, com la reforma agrària, exigeixen, siguin realitzades amb audàcia i decisió, que es procedeixi amb l'acord i la participació de tothom a la llum del sa humanisme cristià i que l'organització i la promoció social es realitzin en tot home amb la seva dignitat i

la seva sublim vocació, tant en les àrees agrícoles com en les urbanes i suburbanes".

* * *

Excel·lents relacions d'Alemanya Federal i la Santa Seu

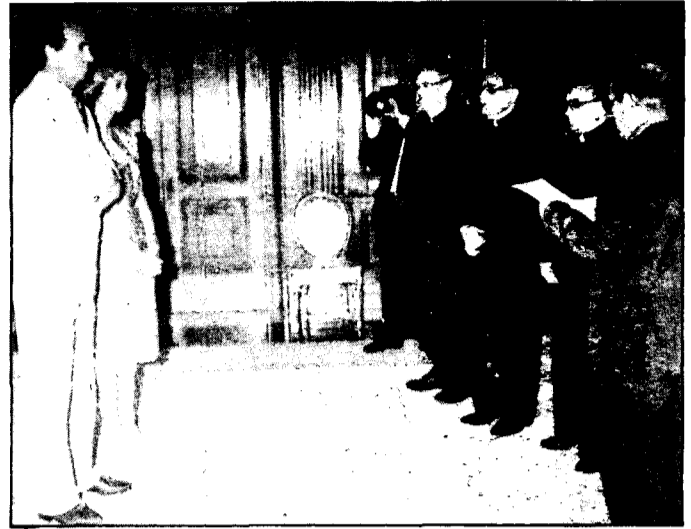
De l'1 al 4 de maig del 1987 Joan Pau II anirà a la República Federal d'Alemanya, i durant aquest viatge apostòlic proclamarà Beata la carmelita Edith Stein, convertida del judaisme al catolicisme i morta en el camp d'extermini d'Auschwitz, i el jesuïta pare Rupert Mayer, conegut per la seva oposició al nazisme.

Ho anuncià el Cancellier alemany Helmut Kohl, el dia 23 de juny, durant una trobada amb la comunitat alemanya a Roma, en la seu de l'Ambaixada de la República Federal d'Alemanya davant la Santa Seu. El Cancellier elogià les relacions entre el seu país i la Santa Seu. Alemanya —subratllà—, per raons històriques, necessita amics i nosaltres tenim en la Santa Seu un punt de referència. Per la seva part, l'oficina de premsa de la diòcesi de Münster precisà que Juan Pau II, en els 4 primers dies de maig de l'any que ve, visitarà Colònia, Kevelaer, Münster, Munic, Augusta, Espira i la Conca del Ruhr.

* * *

L'obra apostòlica dels dominics, avui

Continua celebrant-se a Àvila, el Capítol general dels dominics. El pare Damian Byrne, mestre general de l'orde, ha donat a conèixer la múltiple i ingent tasca de l'orde de Predicadors en el món.

El general dels Agustins, amb el rei

El rei Joan Carles rebé en audiència el general dels Agustins, pare Agustín Nolan, amb motiu del primer centenari de l'establiment de l'Orde en el monestir de l'Escorial. Acompanyava el pare Nolan el prior del monestir, pare Gonzalo Díaz García.

Limitant-se al camp científic, les primeres universitats catòliques d'Amèrica foren fundades pels dominics: Lima, Santo Domingo, Mèxic. Avui regenten, a més, les universitats de Tucumán (Argentina), Bogotà (Colòmbia). A Europa destaca l'"Angelicum" de Roma, on va estudiar Joan Pau II, així com la universitat de Friburg. També a Manila (Filipines) i a Jerusalem els dominics dirigeixen una universitat catòlica.

A més, els dominics mantenen 15 instituts superiors, 17 col·legis universitaris, 40 col·legis per a la joventut, 490 parròquies, 203 llocs

missionals, 16 cases d'exercicis, 27 centres de pastoral diversa, 20 centres de pastoral del rosari, etc.

Segons el pare Byrne, el Capítol General actual estudiarà, entre altres temes, la importància per a l'Orde, dels mitjans de comunicació, com la premsa, ràdio, televisió, mitjans audio-visuals. Les 15 emissores de ràdio, 68 revistes de divulgació, 67 revistes d'investigació especialitzada dirigides pels dominics avalen ja el creixent interès d'aquest orde pel món de les comunicacions socials.

Morí el cardenal Laszlo Lekai

El cardenal Laszlo Lekai, primat d'Hongria, morí el dilluns, 30 de juny, a la seva seu primacial d'Esztergom, a conseqüència d'un atac cardíac.

Havia nascut el dia 12 de maig del 1910, a Zalolovo; ordenat sacerdot el 1934 i consagrat bisbe a Veszprem, el 1972. El 1976 fou nomenat primat d'Hongria, càrrec en el qual va succeir al cardenal Josef Mindszenty, mort al seu exili de Viena el 1975. Fou elevat a cardenal el 1976, i actualment era president de la Conferència Episcopal. Amb la seva mort, el nombre de cardenals és de 147, dels quals 35 tenen més de vuitanta anys.

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

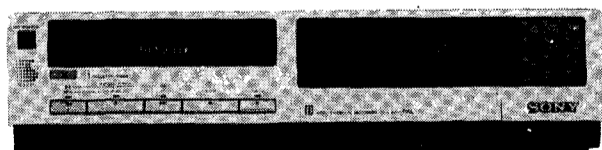
TRADICIONAL SORTEIG 1986

EN SUPORT DE

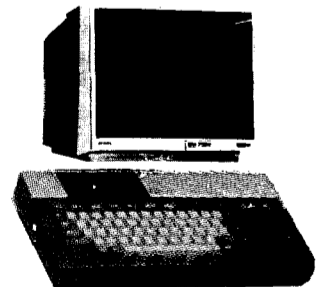
Catalunya Cristiana

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un magnífic aparell de video SONY.

3er. Premi. Un extraordinari ordinador personal PHILIPS (teclat i pantalla).

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1986 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-mè..... Talonaris a 5.000 ptes.
 Butlletes a 100 ptes.
 Nom i cognoms.....
 Adreça.....
 Població..... C.P.....

Trameto l'import per taló barrat que incloc gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/ València 244, 2n. 08007 BARCELONA

A tots els nostres subscriptors, lectors i amics:

¡COL·LABOREU AL SOSTENIMENT DEL NOSTRE SETMANARI!

Adquiriu les butlletes a la vostra parròquia o lloc de culte habitual, o bé, directament a

CATALUNYA CRISTIANA
 c/ València 244, 2n. 08007 BARCELONA
 T. 215 27 39 / 215 27 84

**¡CATALUNYA CRISTIANA UNEIX!
 ¡UNIM-NOS AJUDANT CATALUNYA CRISTIANA!**

TARRAGONA

La seva història, estretament lligada a la de Catalunya

Vallbona de les Monges, una comunitat viva

VALLBONA DE LES MONGES.— Vallbona de les Monges és un monestir que tots els catalans ens estimem per la seva història, tan vinculada a la història del nostre poble, i per l'art de segles, present en el vell cenobi amb construccions romàniques i gòtiques.

Però si estimem Vallbona és, sobretot, perquè en l'històric monestir trobem una comunitat viva. Des del 1157 les monges blanques del Císter hi han estat presents fins avui ininterrompudament.

Fa poques setmanes, dues professions monàstiques garantien una vegada més aquesta continuïtat. El 29 de juny i el 5 de juliol, respectivament, les joves Mercè Delgado i Clop i Rosa Maria Piquer i Pomés, signaven la seva carta de professió a mans de l'abadessa, Frederica Roquet i la comunitat les acceptava definitivament. El dia 29 de juny presidia la concelebració eucarística l'abat de Poblet, Maur Esteve, i el dia 5 de juliol monsenyor Josep Pont i Gol, arquebisbe emèrit de Tarragona. La nombrosa presència de preveres concelebrants, de familiars i amics, n'eren una prova més de la vitalitat del monestir i de la seva influència espiritual.

Veient la trajectòria histò-

rica de la comunitat de Vallbona, podem dir —com escrivia en el seu recordatori de professió una de les professes—: "La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres". Aquesta comunitat cistercenca ha estat un bé per al nostre poble; fidel a la consigna monàstica de "Ora et labora" (Prega i treballa), i amb júnior i novícies —malgrat la crisi general de vocacions— va fent el seu camí històric i és presència d'Església en el món rural.

Edificis en ruïnes

Però aquesta presència i aquesta continuïtat s'han vist seriosament compromeses per la situació ruïnosa de l'edifici. La part habitada per la comunitat està construïda sobre tres de les quatre galeries del claustre (segles XII, XIII i XV). És una obra acabada el 1883, sense pensar que els fonaments no eren adequats per a suportar tant de pes, i feta amb materials deficientes. Tot l'edifici fa moviment, es van obrint esquerdes i tota la zona situada sobre la galeria oest del claustre (s. XV) està apuntalada des de finals de 1983, perquè amenaça ruïna. Hi ha altres zones de l'edifici declarades ruïnoses: la totalitat de la teu-

lada, una escala, els locutoris, etc...

La comunitat ha anat fent reparacions d'urgència aquest darrers anys, però l'obra que ara cal fer depassa totalment les possibilitats econòmiques del monestir. L'edifici actual és insalvable en la part edificada el segle passat. La part artística també es troba en perill. Respectant la part artística cal enderrocar tota la resta i reconstruir l'habitatge de la comunitat i l'hostatgeria.

Manquen ajuts

S'han demanat ajudes a estaments oficials. Generalitat i Diputació han promès algunes ajudes per consolidar la part artística. Són, però, insuficients per realitzar tota l'obra.

Seria llàstima que aquest monestir amb tanta història i amb una comunitat de segles i actualment encara comunitat viva, hagués de tancar les portes. No ho podem permetre els catalans i no ho podem consentir els creients.

Que a la històrica i artística església es puguin continuar celebrat professions monàstiques com les del 29 de juny i el 5 de juliol d'aquest any.

EDUARD CANALS

FETS I CRITERIS

Ambició de diner

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Penso que no són pas necessàries moltes explicacions per posar-nos d'acord que un dels mòbils dominants de la societat d'avui és l'ambició del diner.

Aquest estiu que ha estat tan desastrós pels focs als boscos m'ha portat a pensar que, si en la nostra societat bufa fort el vent de l'ambició del diner, hi ha "cremadetes" de persones, famílies i estaments socials, encara que no en quedi una visibilitat tan esgarrifosa com la que mostren els nostres boscos cremats.

Hauríem de ser tots ben conscients d'una de les paradoxes més punyents que existeixen després del canvi polític. Em refereixo al fet que una societat democràtica amb govern socialista vivim un ambient social de màxim consum que ens porta, en sentit sempre creixent, vers l'ambició del diner.

No és pas la meua intenció donar consells al govern de l'Estat espanyol en qüestions de política econòmica. Sóc conscient que en aquest camp les coses són complicades, i més quan es dona una situació mundial de crisi, amb el problema de la inflació, amb el drama de l'atur i amb la necessitat d'afrontar la pertinença a la Comunitat europea amb lucidesa, coratge i esperança.

Com a ciutadà i com a home d'Església només voldria fer una senzilla reflexió. ¿No seria molt

oportú fer una certa campanya de sensibilització per afavorir un nou estil de vida més sobri i moderat? No dubto que aquesta acció seria ensems favorable a la promoció de la persona en la seva pròpia dignitat i en la seva autèntica llibertat.

Aquesta seria certament una campanya poc popular, perquè avui no és ben vist parlar d'austeritat; però no oblidem que hi ha països europeus que ho han fet amb decisió política i amb voluntat eficaç de govern. Així, per exemple, ho féu la Gran Bretanya, fa uns deu anys.

Si al poble només se li dona "pa i circ", i "altres coses", difícilment tindrem una societat amb participació ciutadana i, encara menys, un poble protagonista de la seva pròpia vida política i social.

Com a creients en la Bona Nova de Jesús estem molt més obligats a viure amb convicció la dialectica entre el ser i el posseir, la pobresa i la riquesa, la llibertat interior i l'automatisme del consum.

Fa uns diumenges ens ho recordava l'evangeli de sant Lluc: "Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses".

Els creients estem cridats a aportar aquells signes de gràcia que més necessita el món d'avui. ¿I no és un signe de gràcia superar l'ambició del diner i donar testimoni de l'ús moderat dels béns materials? En definitiva això significa practicar la solidaritat i l'amor als germans.

VINUM MISSAE
"el Sabor del Saber"

Desde 1864
PEDRO ROVIRA
La solera de una familia

Bodegas en "Ribera d'Ebre" y "Terra Alta"

Mayor información sobre productos Pedro Rovira

Deseo que me envíen ...cajas de 12 botellas de VINUM MISSAE a 2.640 ptas/caja (IVA incluido).

Forma de pago:

Cheque adjunto

Giro 30 días fecha expedición

Apellidos

Nombre

Dirección

Localidad

Provincia

Recortar y enviar a Bodegas Pedro Rovira, S.A. Avda. Carrilet, 257 - Hospitalet (Barcelona) Telf.: 337 18 12

VIC

El proper dia 11, trobada de gent gran

“Vida Creixent” vol afermar-se a la Plana

VIC.— Per al dia 11 del mes de setembre, es convoca una trobada de gent gran de la Plana de Vic, per tractar de posar en marxa —amb anuència del senyor bisbe— el Moviment cristià que arreu de Catalunya ja es coneix amb el nom de VIDA CREIXENT.

Al bisbat ja n’hi ha un grup a la ciutat de Manresa, i ara es pretén de formar altres grups a la ciutat i a les parròquies de la comarca.

Es preveu la cooperació de Joan Viñas, coordinador d’aquest moviment al bisbat de Barcelona.

Els actes tindran lloc, si a Déu plau, a la ciutat de Vic, a l’auditori “R. d’Abadal” de la Caixa d’Estalvis de Manlleu, a partir de dos quarts d’onze del matí, i, a la una del migdia, a l’església catedral, hi haurà una Celebració Eucarística que presidirà el senyor bisbe emèrit Dr. Ramon Masnou.

Per a qualsevol aclariment o ampliació de detalls, es pot telefonar al 885 37 18 de Vic.

Ofrena de flors a la Mare de Déu

En la passada diada de la

MARE DE DÉU D’AGOST i continuant la tradició iniciada ja fa uns anys, tingué lloc a la catedral una solemne Celebració Eucarística i la consegüent ofrena de flors.

Alguns dels ramells són prèviament recollits de les comunitats de religioses de la ciutat, àdhuc les de clausura, que col·laboren entusiàsticament.

Celebrà la missa el Rvd. Dr. Lluís Cura, Degà President del Capítol Catedral, que en l’homilia glossà de l’Assumpció de Maria al Cel, i considerà la diada com una “pasqua mariana”.

Acte seguit, uns infants abillats amb vestits típics varen iniciar l’ofrena de ramells de flors, que es van situant en un petit altar que presideix una magnífica imatge de Maria.

Continuaren, un bon grup de “Pueri Cantore” de l’Orfeó Vigatà, comunitats religioses, associacions pietoses, Creu Roja i particulars.

Cal destacar la concurrència de molta gent jove; la gran gernació que s’acostà devotament a rebre l’Eucaristia; i la participació de tothom en els cants, que alegraren festiament aquella magna assemblea litúrgica.

Mn. Joan Collell “va atansar-se al ferit”

Amb el títol que encapçala aquestes ratlles, s’ha publicat un petit llibre que és una síntesi biogràfica de mossèn Joan Collell i Cuatrecasas, fundador de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús.

És la traducció de l’obra en castellà escrita pel P. Fernando Piélagos, i a través de les seves seixanta pàgines, el lector podrà assabentar-se d’una manera popular i senzilla, de l’esperit i tremp sacerdotal que caracteritzà mossèn Collell.

El títol diu ben clar que el sacerdot fundador va trobar en la seva vida nombroses noies, pobres i indefenses, en un ambient poc humà, i les va encomanar al seu zel apostòlic, tal com el bon samarità que s’atansà al ferit i li va embenar les nafres.

Es pot dir que als seus cinquanta-set anys de vida els va passar “fent el bé”, en la

millor perllongació de l’evangeli de Crist.

Aquest llibre se suma als esforços de divulgació i coneixença, i, sobretot, de pregària, que fan les Religioses Serventes del Sagrat Cor en pro del seu fundador, tot esperant que algun dia l’Església pugui reconèixer oficialment la seva personalitat admirable i humil, incloent-lo en el seu catàleg de fills distingits per l’heroicitat de l’amor.

Es tracta d’aconseguir un sentit a la vida d’aquells que han deixat enrera la joventut.

PENSANT-HO BÉ

El vi

XECS SOLIU

Catalunya, en bona part terra de secà, és país de bons vins. El cep, soca de la vinya, és adust, nerviüt, malgirbat, i sembla talment un miracle la ufanor dels seus pàmpols i la gravidesa colorida dels seus raïms amb les seves lluent pallofes, sucoses polpes i petites llavors.

Catalunya ja no és un vinyar de punta a punta, com ho fou en altres temps quan totes les masies i cases dels llocs i poblets rurals tenien el seu hortet i la seva petita vinya. Però, Déu n’hi dó! Tots sabem i coneixem els indrets del nostre país on encara ara es produeix vi en quantitat i de qualitat excel·lent. Al llarg de la nostra història, tant el boter de fusta grossa com el boter de fusta petita, i els que encara avui aguanten el pendó del gremi, han tingut i tenen feina a bastament. El català no ha estat persona de traguets, traguinyols i traguitxos, sinó de traguejar a gratienti força. Deu ser veritat allò de “l’home noble mai no avorreix el bon vi”.

El vi, beguda alcohòlica obtinguda per fermentació del most del raïm, des de Noè fins als nostres dies ha tingut bona requesta. Cellers, bótes, botells, botelloles i sucamulles de tota mena han estat sempre presents en les cases, en els fatos dels desplaçaments i a la taula de l’àpat. I no parlem de la bóta de racó, vertader tresor amagat de tots els cellers. Els delitosos xarrups al got de vi i els xerrics del trago a gallet, han tingut sempre carta blanca en totes les taules. Era una tàcita aprovació de la reconeguda vitalitat del vi.

Qui més qui menys, tots podríem exercir de tastavins i de bons coneixedors del “bouquet” de totes les seves classes: blanc, rosat, negre, brillant, tèrbol, anyenc, aromatitzat, moscatell, dolç, ranci, etc., sense deixar de banda l’aiguanaf, la malvasia i el bon aiguardent.

El procés de vinificació, des de la verema fins a l’embotar o l’embotellar, és certament tot un art i ofici ben complicat i feixuc. I l’envelliment que completa la criaça, també. Però el resultat s’ho val. Almenys en aquest cas, l’home pot assaborir, una i altra vegada l’es-

forç del seu treball. Això sí, sempre amb mesura, no fos cas que el traguejar viciós ens portés a un mal trago. Allò més bo pot esdevenir danyós quan l’home en perd el senyoriu.

No deixa de ser xocant que, segons diuen els savis enòlegs, el component més important del vi és l’aigua. Ara recordo les paraules del senyor Rafael, quan tot contemplant la pluja deia: “Aigua, Senyor, que de vi ja en venen”; o bé, quan orientant als assedegats viants que arribaven a la seva masia, els deia: “Aquí a prop hi ha una font que va d’allò més bé per posar el vi en fresc”. Què voleu fer-hi? El mam i la teca són elements necessaris per viure, i posats a desitjar val més sempre desitjar el millor mentre, per les circumstàncies que sigui, no sigui enemic d’allò que ens és bo i convenient. En aquest cas es pot ben dir que la por guarda la vinya. Quan hom menja formatge, grana de capellà o galetes amb vi, es fa difícil acabar i saber quina d’aquestes coses ha de tenir l’última paraula. L’important és no acabar malament.

Avui també amb els vins, passa com amb tants d’altres productes del mercat alimentari: a la que bades t’endossen gat per llebre. L’adulteració i el frau amb un sobrepuig d’aigua, amb colorants o edulcorants de tota mena, espatllen també el bon vi, i més d’un té “mal vi”, en lloc d’aquella alegria del bon vi, de què parla la Bíblia.

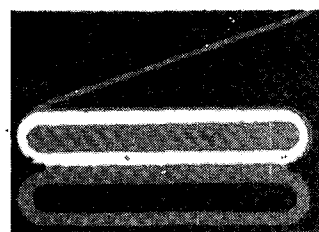
Parlant de la Bíblia. Coneixia un pagès que deia que el millor signe messiànic realitzat per Jesús fou el convertir l’aigua en vi. Exagerava, evidentment. Com els desconcertats comuns de Canà s’encallava en la pura materialitat del fet. La lliçó devia ser que, des que Jesús seu a cap de taula en l’àpat universal de la Humanitat, cal convertir l’esperit aigualit de la nostra mediocritat en vi ranci de pau i de germanor.

Generalitat de Catalunya Departament d’Ensenyament

SERVEIS TERRITORIALS DE BARCELONA-CIUTAT

Es comunica que el termini de matriculació de Primer Grau de Formació Professional corresponent al Centre de nova creació Institut de Formació Professional del carrer de Santander, 11, de Barcelona, queda establert entre els dies 1 i 20 de setembre i que la matrícula s’ha de formalitzar a l’Institut de Formació Professional Sant Andreu, del carrer de Berenguer de Palau, 104-108, de Barcelona.

BES ALGUERSUARI, S. A.

Camino Sant Celoni, s/n. (El Virgili)

OFICINAS Y ALMACEN:
Pº S. Juan, 42 / Tels. 245 75 04 - 3 - 2 / 08010 BARCELONA

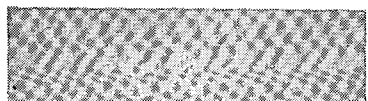
FARMACIA I LABORATORI

A. PUJOLI I FORN

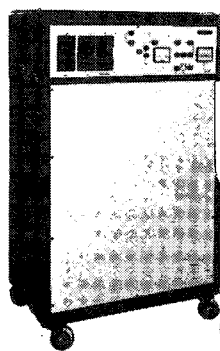
CARRER MAJOR, 127 - TEL. 867 01 67 - SANT CELONI

Dediquem en aquest número un ampli espai a l'encisadora localitat de Sant Celoni, cap de comarca on conflueixen les forces del treball rural, industrial i comercial d'una zona pròspera. Al peu del Montseny, Sant Celoni i el seu entorn atreuen, cada cop més, un nombre important de ciutadans que hi van amb la idea d'omplir d'una manera tranquil·la, racional i creativa el seu temps d'esbarjo.

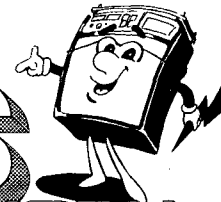
Decididament, Sant Celoni i comarca tenen davant seu un futur ple de possibilitats. L'empenta i les iniciatives que brollen arreu permeten fer el pronòstic d'aquesta puixança. D'altra banda, la Comunitat, com ens diu el rector, s'esforça a mantenir un cristianisme viu que posa l'accent en el servei als germans. L'esforç per construir una residència per a la gent gran i l'intent d'oferir un servei mèdic eficaç a través de l'Hospital en són dues mostres.

¿Y si se interrumpe el proceso?

ups
SALICRU

Solicite
CATALOGO

asegura la continuidad

los SISTEMAS DE ALIMENTACION ININTERRUMPIDA (S.A.I.)
resuelven los problemas producidos
por parásitos, variaciones de tensión, microcortes o cortes del suministro.

Homologado por las principales casas de ordenadores.

ENRIQUE GRANADOS, 39-41 - SANT CELONI - BARCELONA
TELEFONO 93/670101 - TELEX 52.631 PRMA E

FERRETERIA
PUJALS S.A.

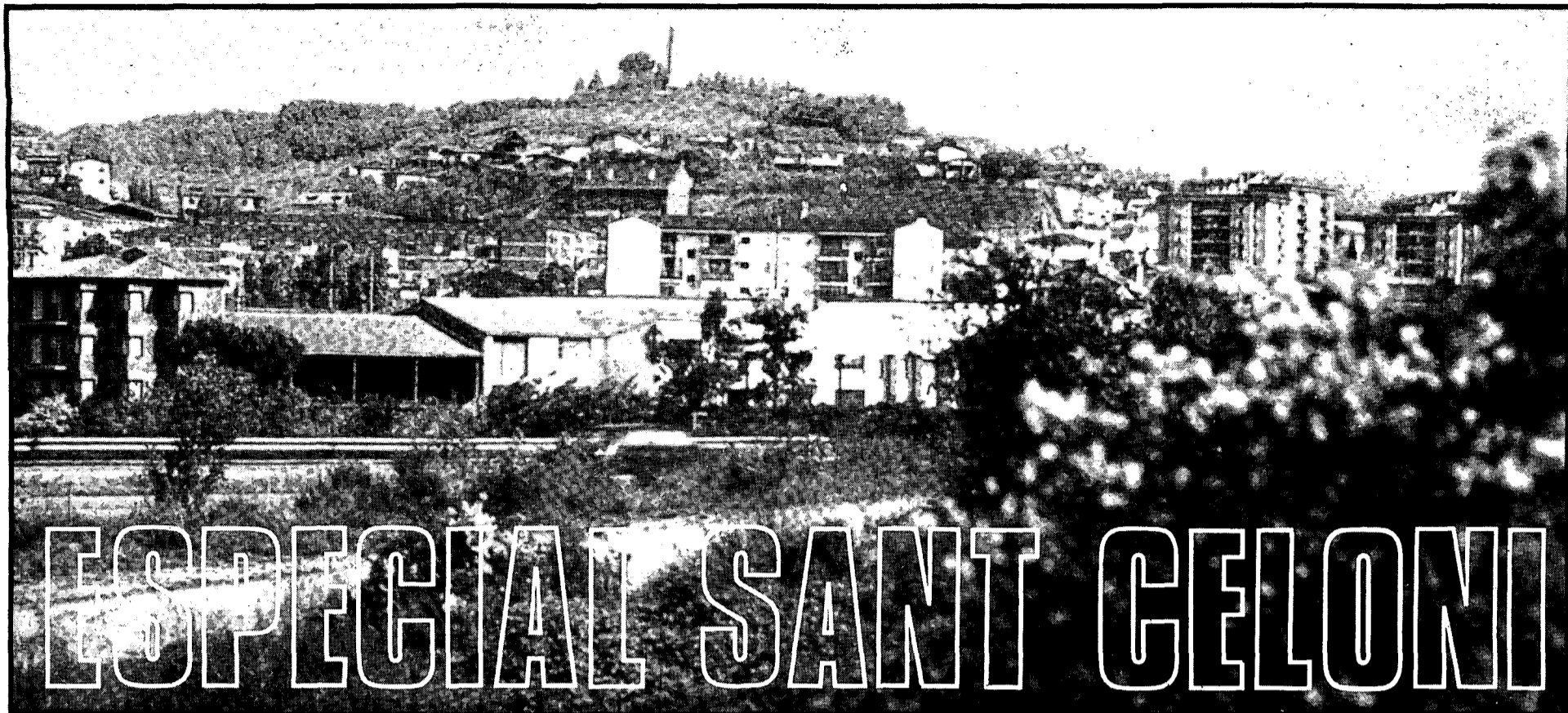
Major, 97 - Tel. 867 04 70 / 03 70 - SANT CELONI (Barcelona)

FARMÀCIA I LABORATORI

Llat. C. VIGAS BOLEDA

Carretera Vella, 20

Tel. 867 06 48 - SANT CELONI

ESPECIAL SANT CELONI

VENDA AL MAJOR I DETALL

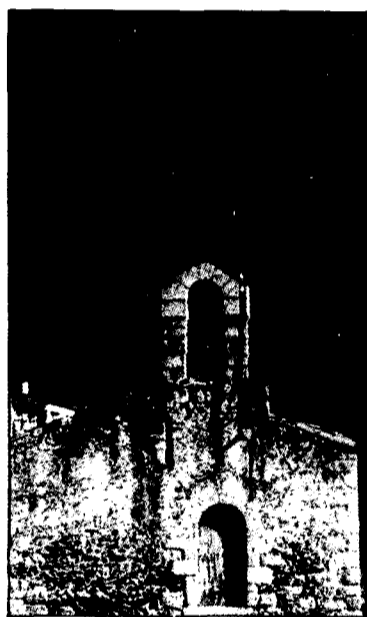

Artesania
y Confección
en Piel

Calle San Isidro, 10 (Carretera, frente Estación Servicio)
Telf. 867 05 61 SANT CELONI (Barcelona)

Cap llar cristiana sense
Catalunya Cristiana

Sant Celoni

A SANT CELONI RESTAURANT LES TINES

VA BE PER TOT, PER TOTS
I PER VOSTÈ

- Especialitats selectes
- Escollit servei de carta
- Menús especials per a Banquets i Festes
- Menjadors climatitzats
- Capacitat fins més de 300 persones
- Gran Terrassa - Jardí amb esplai infantil
- Servei de Bar i Barbacoa
- Revetlles i Arrossades Populars

* * *

Pssg. dels Esports, 16-18
Davant Camp de Futbol
T. 867 25 54 - 867 01 97

L'Hospital mira el futur amb esperança

En parlar de Sant Celoni, hem de referir-nos al seu hospital, car manté una trajectòria iniciada en segles llunyans i mantinguda al llarg del temps com una institució bàsica de la vila. Avui mira el futur amb una gran esperança, procurant-li l'actualització necessària corresponent als grans canvis, que del s.XII al nostre, han experimentat els serveis mèdics assistencials. És amb les dades següents que volem remarcar aquests tres aspectes: la seva antigor, la seva constant evolució i l'enorme esforç d'adaptació, en què avui som engatjats.

L'existència de l'hospital es remunta al s. XII, com a "HOSPITAL DE POBRES I MALALTS". Per Reial Decret del 17 de juliol de 1916 se'l classifica, com a HOSPITAL BENÈFIC. Instal·lat en l'edifici del carrer Major, continuarà fins al 1962. Llavors amb l'impuls d'un gran rector, mossèn Ramon Puig, s'inaugurarà un dels pavellons del nou hospital. El 20 de desembre del 1964, l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Gregorio Modrego, inaugurarà el nou pavelló de medicina general, consultoris i capella pública. Cal remarcar, que aquesta construcció es va portar a terme amb la col·laboració econòmica de tot el poble.

Un nou viratge té lloc el 1982, amb la reforma dels consultoris per poder "concertar" amb la Seguretat Social. El desembre de 1983, la Junta pren l'acord de donar un nou impuls a l'hospital, mentre s'inicien les obres de la nova Residència d'Avis, en l'edifici de l'antic hospital. És ara quan comença el gran esforç d'actualització.

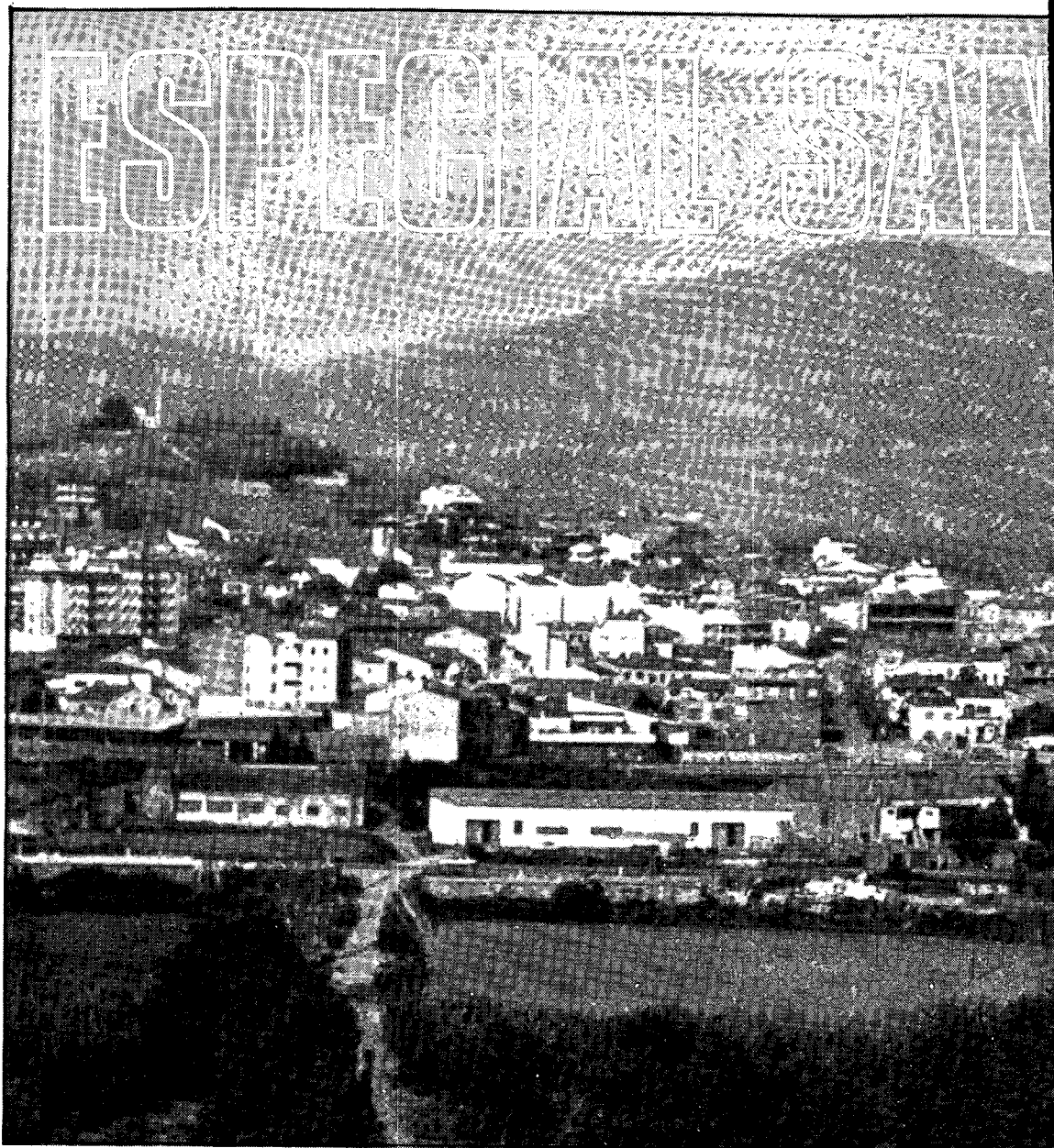
1984-85.— *Es renova favorablement el concert amb la Seguretat Social, amb efectes del gener de 1984. S'adapten els Estatuts de l'Hospital a les lleis actuals i passa a dependre jurídicament de la Conselleria de Justícia en el seu Departament d'ENTITATS JURÍDIQUES I DE DRET, adoptant la nominació d'HOSPITAL DE SANT CELONI, FUNDACIÓ PRIVADA. Es reformen els serveis de radiologia, creant dues sales noves, cosa que representa la inversió de 20 milions de pessetes. S'obté de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, que sigui inclòs l'hospital dins el mapa sanitari de Catalunya. Es realitzen en el pavelló de cirurgia, obres de remodelació i actualització de cambres i serveis, amb una inversió de 10 milions de pessetes.*

1986.— *Es reestructura el vestíbul, per instal·lar-hi les oficines i sales de descans. Es remodela la planta primera del pavelló de la dreta, renovant totes les consultes, cosa que permetrà dins d'aquest any, poder efectuar les revisions oficials per permisos de conduir, de caça, etc. S'arriba a un acord amb l'Ajuntament i l'Institut Català de la Salut, per fer cessió dels terrenys necessaris i poder construir un Centre d'Assistència Primària. Es fa l'avantprojecte de totes les instal·lacions que ha de tenir en definitiva, aquest hospital. Es reprenen les obres de la Residència d'Avis, amb els plànols definitius i projecte econòmic, fixant l'1 de juliol del 1989, com a data de la seva inauguració.*

Amb la construcció de la Residència, l'hospital que sempre ha mantingut en la pràctica la missió d'asilar els vells necessitats d'acolliment, ara, tot mantenint un contracte d'assistència als malalts, assolirà una independència i recuperarà uns nous espais.

Confiem plenament, que en un curt temps, Sant Celoni comptarà amb aquests dos centres fonamentals, el de serveis mèdics i el d'acollida als ancians.

LA JUNTA DE L'HOSPITAL

El marc natural és d'una gran bellesa i majestuositat.

Un poble, una co

El marc és verament encisador; al peu del Montseny, parc natural pel seu valor ecològic, muntanya inspiradora de poetes, amb una silueta que, deixant volar la imaginació, ens recorda la Muntanya Sagrada del Sinai. A la vall de la Tordera, camí de la mar, enfront del Montnegre, és situada la vila de Sant Celoni.

Sant Celoni és pas de les grans cultures. Travessada per la Via Augusta, hi fan camí fins a la Tarraco, els corrents del gran imperi Romà; també és pas obligat pels nous corrents culturals de l'edat mitjana. La tradició ens diu que per Sant Celoni va passar sant Francesc d'Assís, camí de la plana de Vic. D'aquesta estada, n'és testimoni l'ermita de "Sant Francesc-s'hi-moria".

Sant Celoni es fa i creix a redós de la Mare, la Verge del Turó del Puig de Bellver, on situem la seva ermita, talaia des d'on la Patrona observa el desenvolupament de la vida del poble. Essent cap de comarca, aquí conflueixen totes les forces del treball, rural, industrial, comercial, i també apareix com un centre d'esbarjo per la rodalia.

Els monuments de la vila, tenen cura, però, de recordar-nos, que els grans valors de la vida, els que ens

fan plenament homes i vertaderament cristians, no són solament els del treball i de l'esforç humà, sinó els transcendents. Aquests són els que han fet gran Sant Celoni. Així, a l'entrada a la vila des de Girona, s'alça l'ermita de Sant Ponç, del segle XII, la que ho fou de l'Hospital de Leprosos, fora la muralla, testimoni de l'atenció i predilecció del poble, des de sempre, envers els malalts i els pobres. Aquesta és la seva grandesa!

Ara ens vénen a la memòria les paraules que pronuncià Joan Pau II a Compostel·la durant la seva visita a Espanya, adreçades a Europa: "redescobreix les arrels de la teva grandesa, recupera la teva identitat", perquè també les arrels i la grandesa de Sant Celoni, arrenquen de la seva fe i es projecten en la caritat —l'amor als pobres i als malalts—. És això el que l'ha fet créixer i és així com podrà prosperar; apliquem a Sant Celoni, allò que el Dr. Torras i Bages deia de la nostra terra: "Catalunya serà cristiana o no serà"; també la nostra vila SERÀ, si guarda la fe i segueix les petjades dels avantpassats practicant la caritat, si no fos així s'estaria autodestruint.

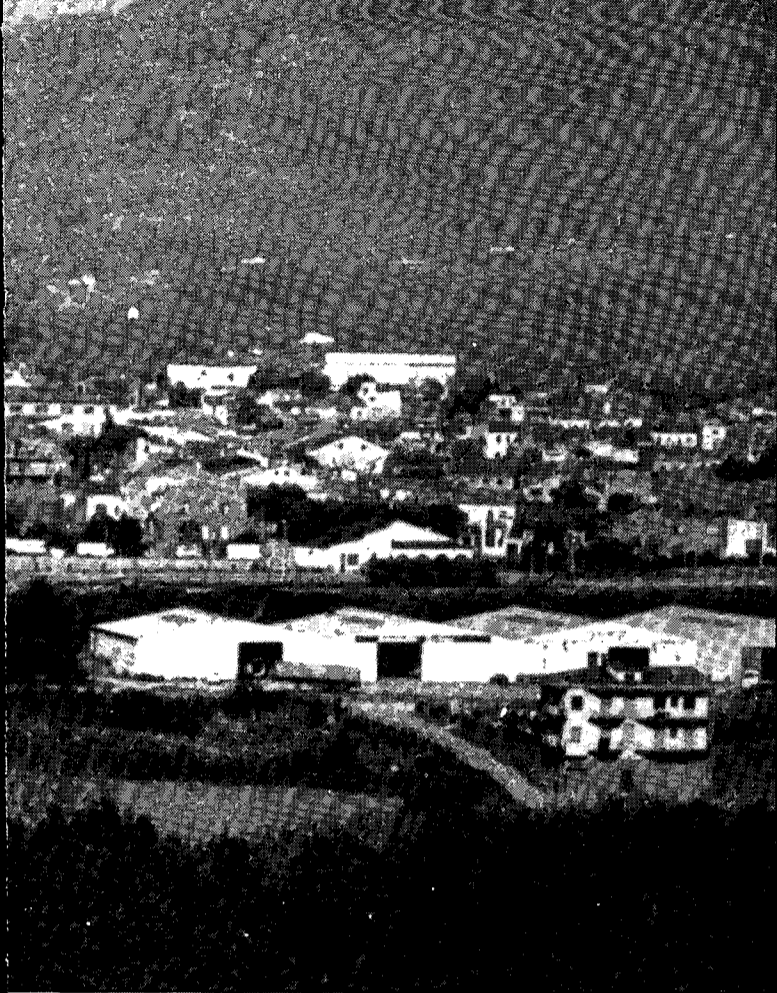
Cal vigilar, perquè Sant Celoni

no pot pas ser...
vaïda per les...
del material...
pràctic. El fe...
ca" podria a...
dels valors t...
se emportar...
com a valor...
engolida per...
versions, a v...
dants. És aqu...
lor i la tasca...
tiana. "UN P...
NITAT VIVA...
article, ja que...
fica és la de...
fe, tot lloant...
la caritat.

Sant Celoni...
quia, dedicad...
demarcació p...
culte: la mu...
Sant Ponç, d...
barri i, al sec...
de Santa Mar...
guarderia qu...
gili.

L'equip sa...
loni, té cura...
parroquial de...
lardell, avui...
parròquia de...
queroles, ass...

IT CELONI

Comunitat viva

er una excepció. És en-
s idees i pels corrents
isme modern, teòric i
t de ser "cap de comar-
ajudar-la a desviar-se
rascendents i deixar-
per l'afany de diner
absolut, tot veient-se
la disbauxa de les di-
oltes innobles i degra-
ní, on descobriria el va-
de la Comunitat Cris-
OBLE, UNA COMU-
A" es el títol del nostre
e la seva missió especí-
mantenir i celebrar la
el Senyor i practicant

oni, té una sola parrò-
a a sant Martí; dins la
parroquial, dos llocs de
ultisecular ermita de
e la qual en té cura el
tor oposat, vorejant la
ria de Palautordera, la
e anomenem del Vir-

acerdotal de Sant Ce-
també de la tinència
e Sant Llorenç de Vi-
en estat ruïnós; de la
Sant Martí de Mos-
umint-ne tota la seva

activitat pastoral, i de la parròquia
de Sant Cristòfol de Fogars de
Montclús, amb un culte reduït i es-
poràdic, convertida avui en casa de
colònies i de convivències per ús
de l'arxiprestat.

Dins el conjunt de la comunitat
parroquial, al costat de l'acció dels
laics, ben notable i eficient en els
diversos aspectes de la pastoral, cal
remarcar la tasca de les comunitats
religioses. Des dels Germans de les
Escoles Cristianes i les religioses de
l'Immaculat Cor de Maria, dedi-
cats de molts anys a l'educació dels
infants, passant per les Francisca-
nes de la Nativitat de Maria (Dar-
deres) amb dedicació als vells i als
malalts, o de les monges del Sagrat
Cor, amb residència a Campins.
Totes aquestes Comunitats religio-
ses, a més del seu treball específic,
participen activament en les tas-
ques pastorals de la parròquia.

La nostra mirada, en acabar
aquesta reflexió, es gira envers la
patrona, la Verge Mare, repetint
aquella tornada dels goigs: "Verge
del Puig beneïda,/ de Sant Celoni
tresor,/ empareu-nos tan en vida/
com en l'hora de la mort".

EL RECTOR

L'església parroquial

En començar aquest breu
enfilall de notes històriques,
cal dir de bell antuvi que la
nostra parròquia ha tingut, a
través dels segles, dos noms
diferents, segons on ha estat
l'emplaçament del seu tem-
ple parroquial. Des del seu
començ, en el segle XII, fins
l'any 1710, era coneguda com
a "Parròquia de Sant Martí
de Pertegàs"; mentre que
des d'aleshores cap ençà és
anomenada "Parròquia de
Sant Martí de Sant Celoni".

El temple primitiu s'alça-
va on ara hi ha la capella de
sant Erasme, ben a prop de la
riera de Pertegàs. Fou consa-
grat el dia 8 de maig de 1106
pel bisbe Berenguer, de Bar-
celona. Aquesta església, a
causa potser d'alguna defi-
ciència en la seva construc-
ció, al cap de dos segles va
amençar ruïna, de manera
que arribà a prohibir-se que
s'hi entrés. El canonge barce-
loní Bernat Vallès fou el me-
cenes de la restauració. Les
obres s'acabaren el 1363.

Els feligresos i beneficia-
ris trobarien que aquest tem-
ple quedava massa lluny de
la població, pensant, sobre-
tot, en els dies de pluja, de
fred i de calor de la nostra co-
marca. Aquest fou el motiu
que un tal Morrull cedís, dins
de la vila, una casa i un tros
de terra, per a edificar-hi una
nova església. Encara que
aquesta donació fou feta l'any
1326, van haver de passar
tres centúries abans que el fill
de Sant Celoni, en Josep Jal-
pí i Julià, prior de Meià, en
posés la primera pedra. Era
el 8 de maig de 1634. No cal
estranyar-nos-en gens ni mi-
ca, recordant que aquells
anys foren temps de guerra,
de pesta i de misèria.

Entretant, hi hagué un
contratemps ben tràgic a
Pertegàs. El 10 de juliol de
1655 s'hi obrí un foc pao-
rós, de tal manera que quedà
destruït el retaule gòtic de
l'altar major; de l'orgue, no
pogués aprofitar-se'n res; el
cor es convertí en un brasero i
l'arxiu de la Comunitat de
Rector i Preveres fou reduït
a cendres.

Encara que aquests es-
tralls fortuits, foren reparats
aviat, en allò que fou possi-
ble, tanmateix les obres del
nou temple avançaven amb
molta lentitud. Per això, així
que quedà edificada la cape-
lla de Sant Francesc Xavier,
—que era la que servia de sa-
gristia fins fa pocs anys—,
fou habilitada provisional-
ment per al culte parroquial.
Si aquest fet s'esqueia el 22
de desembre de 1683, no va
ser fins el 10 de novembre de
1703, quan va ser inaugurada

totalment la nova església,
després d'haver-s'hi traslla-
dat en solemne processó el
Santíssim Sagrament, portat
la pila baptismal i transferits
tots els títols dels beneficis.

Fou aleshores, quan la
nostra parròquia canvià el
nom de Pertegàs pel de Sant
Celoni.

L'església de Pertegàs ar-
ribà a tenir tretze altars, al-
guns retaules dels quals ten-
ien un gran valor artístic,
com el de santa Anna, —avui
al Museu de Catalunya—,
que era obra del cèlebre Jau-
me Huguet, i el de sant Vi-
cenç —una taula del qual és
al Museu Diocesà de Barce-
lona—, que era pintat pel
mestre Destorrents. En can-
vi, l'església nova només en
tingué onze, si bé el retaule
de l'altar major era monu-
mental, ja que la imatge de
sant Martí feia vint-i-dos
pams, i la de la Immaculada
Concepció, setze.

Tant en una església com
en l'altra hi havia una comu-
nitat de beneficiats queaju-

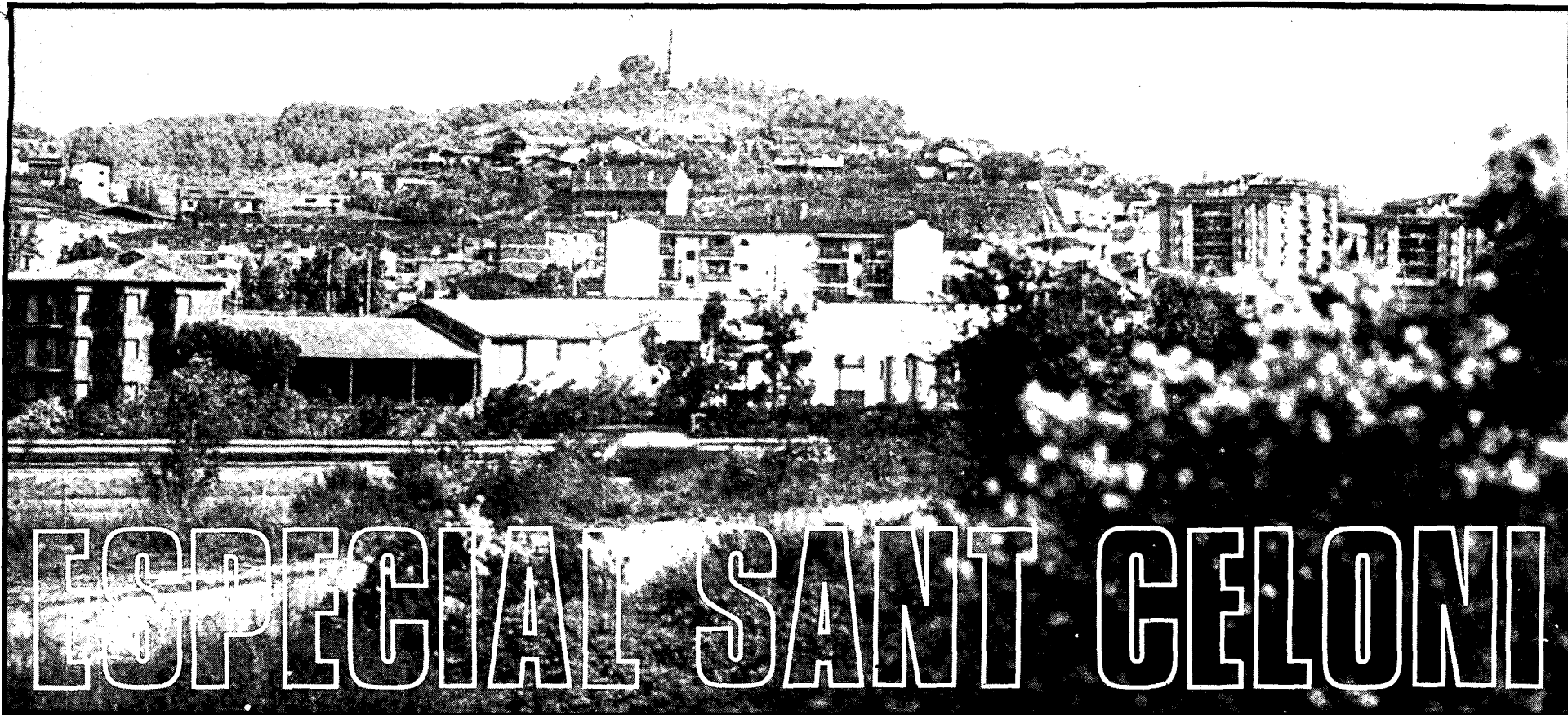
dava el rector en les seves tas-
ques pastorals; i a més a més
els feligresos podien inscriu-
re's a diferents confraries,
que els ajudaven a enfortir la
seva vida piadosa.

Però arribaren uns dies
amargs. Vingué una mal-
tempsada sobre la nostra ter-
ra. Aquest bé de Déu, fruit de
molts anys, quedà anorreat.
Fou necessari refer-ho tot. La
nostra feligresia respongué
amb generositat. Una imatge
alabastrina de sant Martí
tornà a presidir el nostre tem-
ple. Un ferm baldaquí cobri-
cela l'altar major. Unes pin-
tures al fresc decoren l'absis
de l'església. Hi ha nous al-
tars. Però, sobretot, hi ha els
bons feligresos que vénen
com mai al temple, llar pairal
de la nostra fe, a escoltar-hi
la paraula divina, a dema-
nar-hi el perdó, a menjar-hi
el Pa de l'Eucaristia, i a
buscar-hi un repòs acollidor
per parlar amb Déu en l'ora-
ció.

JAUME VILAGELIU

L'església és la llar pairal dels feligresos de Sant Celoni.

Farmàcia **DRAPER**

Llicenciat: MIQUEL DRAPER ARENAS

LABORATORI D'ANÀLISIS CLINIQUES

C/. Major, 115
Telèfon (93) 867 03 74 **SANT CELONI**

Local refrigerat. Saló per banquets, casaments, comunions. Cabuda per a 250 persones.

Major, 63 **SANT CELONI**
Teléfono 867 04 07 (Barcelona)

*Moda
en Pell
Julio*

J. Hernández

Avgda. Hospital, 1
Carrer Corró, 148

Tel. 867 02 85
Tel. 840 05 01

**Sant Celoni
Granollers**

Calçats

Monrabà

Major, 101 **SANT CELONI**
Telèfon 867 00 46 (Barcelona)

**REGALS - PARAMENT - FERRETERIA
ELECTRODOMESTICS.**

GURRI

MAJOR, 120
SANT PERE, 3

TELEFON 867 07 22
SANT CELONI

IMPREMTA

Bilbeny

SANT CELONI

CARRER MAJOR, 149
TEL. 867 00 71

LLIBRERIA - PAPERERIA - MATERIAL ESCOLAR

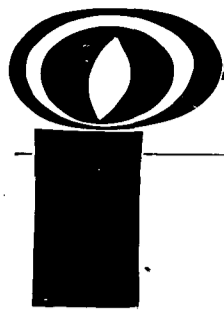

FARMACIA

*M.ª Angels
Chanut*

Avinguda de la Pau, 51
Tel. 867 18 03

SANT CELONI

"QUI POT DESCOBRIR LA VOLUNTAT DEL SENYOR"

La recerca de Déu és una de les constants de l'esperit de l'home. És per això que la "religió" és un fet universal, que pertany a la història de la humanitat, com una de les expressions més elevades de la naturalesa de l'home. Però Déu ha fet més per a l'home: s'ha obert Ell mateix per ésser conegut; "ha donat la Saviesa", és a dir, des de la fe cristiana, el seu Fill, Jesucrist; "ha enviat de les altures el seu Esperit Sant", l'Esperit de Pentecosta... Així és com podem conèixer la voluntat del Senyor.

Lectura del llibre de la Saviesa Sa 9:13-18

¿Quin home pot conèixer què desitja Déu? ¿Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afegim les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? ¿Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

"AL LLARG DE TOTS ELS SEGLES, SENYOR, HEU ESTAT SEMPRE LA NOSTRA MURALLA"

Quan es vol pregar meditant la temporalitat de l'home i l'eternitat de Déu, i alhora la proximitat, i no pas el distanciament, entre les preocupacions de l'home i la misericòrdia de Déu, només cal prendre les paraules d'aquest salm. Per això són una adequada meditació de la primera lectura.

Salm 89:3-4,5-6,12-13,14 i 17 (R.:1)

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: "Torneu-vos-en, fills d'Adam".
Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, com el relleu d'una guàrdia de nit.
R. Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.
Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se dia, són com l'herba que s'espiga: ha tret florida al matí, al vespre es marceix i s'asseca. **R.**
Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor.
Calmeu-vos, Senyor, ¿què espereu?
Sigueu pacient amb els vostres servents. **R.**
Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.
Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents.
Doneu encert a l'obra de les nostres mans. **R.**

"PREN-LO, NO COM UN ESCLAU, SINÓ COM UN GERMÀ ESTIMAT"

És la més curta de les cartes de sant Pau, la més "privada", podríem dir, puix es tracta d'una qüestió personal entre Pau, Filemó, el seu amic, i Onèsim, esclau de Filemó, i "fill de Pau en la fe, puix l'ha engendrat estant a la presó". I, no obstant, el tema és ben "públic" per als cristians: ¿com cal tractar-se? La resposta és clara: "com germans estimats", malgrat totes les dificultats...

Lectura de la carta de sant Pau a Filemó 9b-10,12-17

Estimat: Jo, Pau, embaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament, com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

Imatges: com i perquè

Després de la reflexió sobre el nostre lloc en l'església —diumenge passat— he pensat que, a les esglésies, hi ha un altre grup de persones que també ocupen el seu lloc: Jesús, Maria, i els sants. Em refereixo, és clar, a les imatges.

• PERQUÈ

El tema de les imatges no és pas superflu. A l'Antic Testament les prohibicions sobre les imatges eren taxatives; el poble d'Israel podia estar temptat de creure que el Senyor era una divinitat més "obra de les mans dels homes, que tenen ulls que no veuen, orelles que no senten...". Però l'encarnació del Fill de Déu ha introduït en la història de la salvació un element nou: "aquest home és el Fill de Déu". Déu s'ha revelat als homes personalment en la "imatge" de Jesucrist. Des d'aquest moment, ¿per què no cercar de representar la persona de Jesucrist? ¿I perquè no, encara més, la de la seva mare, la dels seus deixebles, la de les persones que, a través de la història, han estat testimonis de fidelitat a Jesucrist...?

És clar que el risc existia, especialment en els primers segles, quan abundaven encara les imatges de divinitats. Per això els cristians foren tan cauts, als primers segles, a representar Jesucrist. Però, al llarg dels segles, les representacions pictòriques i escultòriques s'han fet habituals, marcades de forma inequívoca pels diversos corrents espirituals de les èpoques de la història...

• COM

Voldria, però, insistir més en les imatges de Maria i dels sants. I aplicar, com ho fa el Concili, a la seva col·locació en l'església el que dèiem sobre el nostre lloc a l'església: cadascú al lloc que li pertoca segons la seva condició i la seva funció...

El Concili diu: "Que es mantingui fermament la pràctica d'exposar imatges sagrades a la veneració dels fidels; no obstant, que siguin poques en nombre i observin entre elles l'ordre degut, a fi que no despertin l'estranyesa del poble cristià ni condescendeixin a una devoció menys recta" (Constitució de litúrgia, n. 125).

En algunes esglésies s'ha fet, després del Concili, una revisió ben orientada en aquest sentit. En altres, no s'ha tocat res, sense revisar el que poguéssim haver-hi de menys adequat. En altres, encara, s'ha optat per suprimir dràsticament totes les imatges. El Concili no ho diu pas! Les imatges tenen un valor pedagògic per a la fe cristiana, i per a la devoció del poble fidel.

Exemples de situacions negatives de les imatges no és massa difícil trobar-los, val a dir-ho. Penso, p.e., en aquell altar lateral d'una església, que tenia com a imatge principal la Immaculada, acompanyada, a ca-

da costat, per una imatge de Lourdes i una de Fàtima...! Heus aquí un cas flagrant d'anti-pedagogia per a la devoció dels fidels. O bé aquella altra església que tenia un altar lateral dedicat a la Santíssima Trinitat, al costat d'un altre dedicat a santa Llúcia, etc... O bé, cosa massa freqüent, aquestes imatges del Sagrat Cor i de la Mare de Déu que hi ha sovint a les esglésies al costat de la imatge principal del titular de l'església, com si Jesús i Maria fossin dos "sants" més...

No poso aquests exemples per ferir la devoció dels fidels, sinó perquè ens adonem de com és necessari tenir en compte el que diu el Concili: "que observin entre elles l'ordre degut". En altres termes, que reflecteixin en la seva col·locació el lloc que ocupen en la fe de l'Església les persones representades per les imatges.

• CASOS ESPECIALS

Un cas especial el constitueixen les imatges que es refereixen a altres imatges. El cas més freqüent és el de la Mare de Déu de Montserrat. Està clar que, en aquests casos hi ha dos punts de referència: d'una banda, la Mare de Déu; d'altra banda, la imatge venerada a Montserrat. El que es vol és re-crear, a nivell local, la situació del santuari. Això queda molt clar amb la imatge de Lourdes: en molts casos, es re-crea no sols la imatge sinó fins i tot la gruta.

La col·locació moderada d'aquestes imatges forma part de l'atenció pastoral: ¿quines referències donem a la devoció mariana? ¿és bó amar multiplicant les imatges marianes, a mesura que es van suscitant nous fets de devoció en diversos llocs de l'Església...?

Quelcom per l'estil caldria dir de les imatges de la Mare de Déu que pertanyen a la devoció d'una determinada família religiosa, per exemple del Carme, o la Mercè, o Maria Auxiliadora, etc. La seva particularitat és ben clara en la forma del seu vestit, que s'ha traduït després en els "hàbits", o "escapularis", com a signes de devoció especial.

• TAMBÉ A CASA

El que és vàlid per a les esglésies ho és també per a la vida familiar. Hom queda una mica sorprès veient les imatges, massa vegades, reduïdes a element decoratiu. Malgrat tot, qui sap si no és pitjor quan ni tan sols així entren dins de la casa! Passar per les habitacions d'una casa, o per les aules i els passadissos d'una escola, i trobar-se amb les parets plenes de pósters, enmig dels quals cap amb la més mínima referència cristiana, ¿no fa pensar? No podem oblidar tan fàcilment una veritat tan elemental com aquesta: el que no es veu, s'allunya del pensament i del cor...

"NINGÚ DE VOLSATRES NO POT SER DEIXEBLE MEU SI NO RENUNCIA A TOT EL QUE TÉ"

Només Déu pot parlar de la manera com parla Jesús en aquesta al·locució a la gent que el seguia. En llavis de qualsevol altre, aquestes paraules serien un excès d'egolotria, una invitació al fanatisme i a l'alienació. Però, des de la fe en Jesús com a Saviesa del Pare, es converteixen en una magnífica revelació de l'originalitat de la "religió" cristiana. El cristianisme és, purament i simplement, acceptar plenament la persona de Jesús com al Crist de Déu, el Senyor. La prudència del cristià consisteix a adonar-se que no hi ha res que pugui comparar-se amb Jesucrist.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc 14:25-33

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: "Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no es carrega la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podieu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té".

El pes del passat

El present no és gens fàcil moltes vegades. Hi ha moments —els més?— que costen molt de viure i de suportar. Per això Jesús ens adverteix que, en lloc de preocupar-nos pel que vindrà demà, ens ocupem d'aguantar les càrregues de cada dia, perquè ja en té prou cada dia amb el mal que porta (Mt 6:34). I si viure al dia ja és tan difícil, el record del que ha passat, de tota la càrrega que hem anat acumulant al llarg del nostre temps viscut, més d'un cop és d'una feixugor insuportable. Descubrim amb desencís que no sols el temps vola i s'escola molt ràpidament, sinó que la nostra mateixa existència està condicionada a una ordre del qui ens ha creat. **Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: Torneu-vos-en, fills d'Adam (v. 3).** Tant que ens creiem ser i resulta que som no-res, com un somni en fer-se de dia (v. 5b), que s'esvaeix i a sobre encara ens deixa un mal regust a la boca. I mentre aquesta condició miserable de la nostra existència ens imposa una mena de lluita estèril, incapaç d'engendrar cap mena de victòria, ens entestem a carregar amb el nostre passat en una imitació fol·la de l'esforç dels atlants. Som una mena de caminants, que, a mesura que fan camí, van ficant dintre el sarró tota la càrrega de mort que hi troben, en lloc d'alleugerir-se'n per poder fer via amb més llibertat i amb més delit. En el v. 8 d'aquest mateix salm, el salmista fa un retrat del nostre passat tan feixuc: **Heu estès davant vostre les culpes que hem comès, ens treieu els secrets a la llum de la vostra mirada. Passem els dies sota la vostra duresa, con-**

Començar de nou cada dia

(Salm 89 -H.90-:3-4.5-6.12-13.14 i 17 R.: 1)

JOSEP M. ARAGONÈS

sumim els anys com un sospir. El passat ens guarda allò que hem fet, allò que és realment nostre, la nostra obra. I quedem corglaçats en veure que no podem ser aprovats en cap de les assignatures del nostre curs.

L'ara de Déu

En Déu no hi ha passat ni futur. En Déu sempre és ara. Present. Un present que és vida plena en comunió perfecta. Per això Déu és u i únic. I des de la seva unicitat i del seu ara immutable, Déu ens crea, ens redimeix i ens realitza. Ens allibera. Ens salva. Perquè ell és l'amor persistent i fidelíssim. Per això perdona. Ens allibera del nostre passat i ens projecta cap al futur de la nostra realització plena. El salmista, conscient d'aquesta realitat, prega amb confiança: **Calmeu-vos, Senyor, què espereu? Siguen pacient amb els vostres**

servents. Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida (vv. 13-14). I demana a Déu que li ensenyi a comptar els dies de la seva existència per adquirir la saviesa del cor (v. 12). Aquí hi entra la visió de fe. L'experiència humana ja ens havia ensenyat a comptar els nostre dies. És el compte que fem tirant enrera, bo i mirant els anys que hem viscut i el què hem fet. Tot plegat és passat, en certa manera, mort. La fe ens fa mirar endavant. El do de Déu és ara que el rebem. I és ara que l'hem d'acollir i donar-li la nostra resposta. Es tracta, doncs, de saber comparar les passes que fem, no les que ja hem fet, per tal de fer-les amb sinceritat i fermesa. Així la nostra vida, en certa manera, viu l'ara de Déu. **Que puguem veure la vostra obra, que els nostres fills vegin la vostra glòria (v. 16).** Doneu encert a l'obra de les nostres mans (v. 17c).

Dinàmica de resurrecció

La nostra realitat cristiana és la dels qui han estat posats en el camí del seguiment de Jesús. Hi hem entrat per baptisme, que ha fet molt més que posar-nos damunt d'aquesta ruta. De fet ens ha incorporat a Jesucrist —ens hi ha empeltat, segons l'expressió paulina (Rm 6-5)— i així, nosaltres d'incapaços de donar cap mena de fruit bo, som destinats a donar fruit de salvació, units estretament a Jesucrist. Hem estat introduïts a la dinàmica de resurrecció que el misteri pasqual ens ha portat. Per això el cristià és el qui comença constantment de nou. Sense cansar-se mai. Empès per l'Esperit, abandona constantment el passat, l'home antic, l'home de pecat, i comença a construir amb il·lusió sempre de nou l'home ressuscitat. És el qui sap comptar els seus dies mirant endavant. Els dies de la vida nova que Crist ens porta. Els dies positius. Que es fan ara i ací i que hem d'aconseguir que siguin fets d'acord amb el pla de Déu. **Doneu encert a l'obra de les nostres mans (v. 17c).** La celebració de l'eucaristia dominical és el motor que ens posa en marxa cap al futur. Per això després de celebrar el misteri pasqual, o més exactament, havent participat celebrativament amb Crist de la seva resurrecció, participem també amb ell pel camí del testimoniatge —del "martiri"— de la seva salvació vivint-la i proclamant-la de paraula i d'obra davant de tots els homes i dones del nostre temps. **Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, reposi damunt els seus servents (v. 17ab).**

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

La teoria cromosòmica de l'herència, admesa pràcticament per tots els biòlegs del final del segle XIX, afirmava que en els cromosomes del nucli de la cèl·lula-ou formada per l'espermatozou masculí i l'òvul femení hi havia ja, predeterminada d'alguna manera, la constitució del nou ésser. Això plantejava la qüestió: de quina manera hi era? amb quines lleis venia determinada? Tres botànics donen a conèixer el 1900 els resultats de les seves investigacions a aquest respecte: l'holandès Hugo de Vries (1848-1935) que el mes de març publica dues comunicacions, una a França i l'altra a Alemanya, explicant les conclusions que ha tret de les seves experiències amb encreuaments de diverses races d'una espècie vegetal; l'alemany Karl Erich Correns (1864-1933), de Tubinga, que el mes d'abril anuncia uns resultats comparables i concordants amb els de Vries, obtinguts amb pèsols i blat de moro; i l'austriac Erich Tschermak von Seysenegg (1871-1962), de Viena, que comunica els fets que, també amb pèsols, el portaren a les mateixes conclusions. Tots tres s'ignoraven i creien tenir l'honor d'haver descobert una cosa nova, però de Vries fa saber que, mirant la bibliografia d'una obra de Focke de 1881 havia trobat una referència que el va dur a descobrir que allò que ell, i Correns i Tschermak, havien trobat ja havia estat anunciat feia trenta-cinc anys, el 1865, per un frare augustinia Gregor Mendel en una memòria enviada a la

16. Les mutacions genètiques

societat d'Història Natural de Brunn. Per conseqüent era Mendel qui havia de rebre els honors de descobridor d'aquelles lleis que regulaven l'herència biològica, cosa que també acceptaren amb tota honradesa científica Correns i Tschermak.

Les lleis mendelianes de l'herència

Gregor Mendel (1822-1884) era un religiós del convent d'augustinians de Brunn (actual Brno, Txecoslovàquia), professor d'història natural i de física de l'Escola Moderna d'aquella ciutat, que en el jardí de la casa religiosa on vivia a partir de 1856 començà a fer recerques genètiques encreuant diverses races de pèsols. Els resultats de vuit anys d'investigacions amb més de dotze mil plantes els publicà en la memòria "Versuche über Pflanzenhybriden" (Assaigs sobre híbrids de plantes) que envià a la societat d'història Natural de la ciutat. Fonamentalment hi enuncia dues lleis:

1.ª: Disjunció: Les característiques racials adquirides per un híbrid, fill de pares de races pures diferents, se separen en les seves cèl·lules reproductores de manera que tornaran a aparèixer les primeres característiques en els seus descen-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

dents. Si encreuant flors blanques i vermelles s'han obtingut flors totes roses, el 25% dels descendents d'aquestes seran blanques, el 25% vermelles i el 50% roses. I si s'han unit pèsols de talla gran i de talla petita i han donat tots els descendents de talla gran, encreuant aquests, el 75% dels descendents seran de talla gran però el 25% tornaran a ser de talla petita. En el primer cas l'herència era intermèdia i en el segon hi havia una herència dominant.

2.ª: Independència: La transmissió de dues o més característiques distintes es fa independentment una de l'altra. Acolbant pèsols de llavor llisa i groga amb uns de llavor arrugada i verda, els descendents dels de la primera generació obtinguda seran llisos grocs, arrugats grocs, llisos verds i arrugats verds en la proporció corresponent segons la primera llei.

Aquests dos enunciats demostraven la divisibilitat i immutabilitat relativa d'allò que s'heretava, constituït per dos "factors hereditaris" un patern i l'altre matern.

Hugo de Vries fa la troballa de les mutacions

Però a de Vries no solament hem de concedir-li el mèrit d'haver trobat les lleis de Mendel, com també ho feren Correns i Tschermak, sinó que, a més a més, el d'haver descobert un fenomen nou: estudiant la descendència de la planta *Oenothera lamarckiana*, observà que entre les descendents d'una quantitat gran n'hi havia alguna que no complia les lleis mendelianes, era una forma alterada per una mutació (nom posat pel mateix Vries) del germen, la qual mutació es transmetia invariablement als descendents posteriors, és a dir es tractava d'una nova espècie. Entre 1900 i 1903 va publicar els resultats de les seves recerques referents a aquest punt: la "Mutationstheorie", que es resumeix en aquests principis:

1.ª: Poden aparèixer a la naturalesa espècies noves diferents de la dels progenitors d'una manera sobtada sense causa aparent. Amb això es demostrava que no era cert el principi: "La natura no fa salts".

2.ª: Les noves espècies que sorgeixen per mutació no afecten la continuïtat de l'espècie originària que resta la mateixa i es propaga igual.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

3.ª: Les noves espècies que apareixen per una mutació en general no són malalties i es reproduïxen com qualsevol altra.

4.ª: No obstant, algunes espècies mutants tenen poques possibilitats de sobreviure, perquè són més dèbils que la que les ha originades.

5.ª: Les mutacions sempre s'originen en una proporció molt petita. En el cas de l'*Oenothera* no van arribar mai a l'u per mil.

6.ª: Les mutacions no tenen res a veure amb les races o les variacions individuals normals, que segueixen per a transmetre's les lleis de Mendel.

7.ª: No es veu cap correlació entre el medi ambient i les mutacions que s'originen espontàniament, essent unes més resistents al medi, d'altres més dèbils i d'altres ben diferents.

Ara bé, el fet de les mutacions demostrava clarament que els "factors hereditaris" de Mendel podien alterar-se de quan en quan, cosa que plantejava un interrogant: on es troben i com són aquests factors hereditaris que puguin alterar-se sense causa aparent? Que són unes entitats reals ningú no en pot dubtar. Mendel encara no coneixia la teoria cromosòmica de l'herència quan publicà les seves lleis. Segons aquesta teoria aquests factors s'han de trobar en els cromosomes. Però de quina manera? Aviat es volgué trobar la resposta.

CALENDARI

Diumenge, 7 de setembre. XXIII del temps ordinari. Santa Regina, verge i màrtir, i sant Evorci, bisbe. El sol surt a les 5'23 i es pon a les 6'15 (hora solar). Festa major a Claravalls i fires a Sant Sadurní d'Anoia.

Dilluns, 8 de setembre. La Nativitat de la Mare de Déu. La Mare de Déu de Núria. Sant Adrià, màrtir. Festa major a Berga, la Bisbal de Falset, Breda, Cadaqués, Caldetes, Cambrils, Canet de Mar, l'Estany, la Gleva, Olot, Ripoll, Tagamanent, Martorell, Solsona, Tremp i molts altres pobles.

Dimarts, 9 de setembre. La Mare de Déu del Claustre. Sant Pere Claver, S.J. Festa major a Solivella i Verdú.

Dimecres, 10 de setembre. Sant Nicolau de Tolentí, confessor. Els beats Domènec de Castellet i Lluís Eixarc, dominics màrtirs i sant Jacint Orfanell, màrtir. Festa major a Santa Eulàlia de Riuprimer.

Dijous, 11 de setembre. Sants Protus i Jacint, germans màrtirs. Santa Teodora d'Alexandria i el beat Bonaventura Gran, franciscà. Festa major a Castellar del Vallès.

Divendres, 12 de setembre. El Dolç Nom de Maria. La Mare de Déu de Lluc. Sant Guiu, confessor i el beat Miró.

Dissabte, 13 de setembre. Sant Joan Crisòstom, bisbe doctor; sant Amat i sant Ligori, bisbes. Festa major a la Llagosta.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

7 de setembre. Diumenge XXIII durant l'any. Lectures: Primera, Sa 9,13-19, S 89, segona Flm 9b-10.12-17, Tercera Lc 14,25-33.

8 de setembre. Dilluns. Naixement de la Verge Maria. Lectures: Primera, Mi 5,2-5a o bé Rm 8,28-30, S 12, tercera Mt 1,1-16.18-23. (1C 5,1-8, S 5, Lc 6,6-11)

9 de setembre. Dimarts de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera 1C 6,1-11, S 149, segona Lc 6,12-19.

10 de setembre. Dimecres de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1C 7,25-31, S 44, segona Lc 6,20-26.

11 de setembre. Dijous de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1C 8,1b-7.11-13, S 138, segona Lc 6,27-38.

12 de setembre. Divendres de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1C 9,16-19.22b-27, S 83, segona Lc 6,39-42.

13 de setembre. Dissabte de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1C 10,14-22, S 115, segona Lc 6,43-49.

D'ACÍ I D'ALLÀ

No som la mesura de Déu

No saben per quin mar naveguen ni el teòleg ni l'home del carer si creuen ells ser la mesura de Déu, igual que si la nostra raó fos aquell tros de bastó amb què abans s'arrassava el blat de les mesures. Sovint ens comportem a la manera del divertit Charlot el qual, havent posat cuita-corrents la seva indumentària dins una maleta pocs minuts abans d'anar a agafar el tren que ja esbufegava anells de vapor per marxar, veient Charlot que sortien de la maleta mànegues d'americana i alguna corbata, deixà a cops de tisora les vestidures arranades. Podem parlar de Déu, i hem de fer-ho, però no som mesura de Déu.

PERE CAMPAS BONAY Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

A Solsona i a Guissona

La Mare de Déu del Claustre

Heus ací que el dia 9 de setembre, és pot dir que és una jornada lleidatana, per tal com se celebren dues festes importants a la comarca o municipi del Solsonès, la Mare de Déu del Claustre i a la vegada s'escau en aquest dia el record de Sant Pere Claver, S.J., nascut a Verdú —comarca de l'Urgell—, on es conserva encara la seva casa natal.

Talla de la Mare de Déu del Claustre que es venera a Solsona.

Hi ha moltes lleidatanes que porten el nom de Maria del Claustre, Verge per la qual senten verdadera devoció en aquells indrets, a part de ser patrona de la vila de Guissona on hi té dedicat un bell retaule barroc en l'església arxiprestal que honora la devoció a l'esmentada Verge, així com a Solsona, on la veiem, gentil, i acuradament venerada en el seu formós cambril.

Ja el gloriós bisbe sant Ot, va afavorir la vida regular a Guissona, constituint-la en un centre de gran demarcació, allà pel 1099, reanimant el culte a Maria que des de llavors l'aplegà al redós de la Mare de Déu del Claustre, patrona de la vila i d'altres pobles de la comarca.

Més endavant, passà a ser titular de l'antiga canònica agustiniana de Santa Maria, esde-

venint a finals del segle XIV col·legiata, amb pervivència fins a meitat del segle XIX.

El Santuari de la Mare de Déu, com molts d'altres té una tradició mèdica segons la qual la Verge és particularment mitjancera en els infantaments i malalts "obsessos", segons diuen els seus Goigs:

"Els obsessos desgraciats que lo remei solliciten en lo Claustro si us visiten per Vós se veuen librats; puig el dimoni arracona vostre poder senyalat.

En lo part més perillós, la casada experimenta vostra amparo que l'alenta en lance tan dolorós; prodigis tals amontona aqueix cel tan estrellat..."

Parlant de la vila de Guissona, hom pensa que té un origen probablement prehistòric —període de Hallstat— que posteriorment s'iberitzà. En l'època romana fou l'important municipi de Iesso, del qual s'han trobat moltes restes. En una de les inscripcions aparegudes, es fa referència a la creació d'uns banys públics, segons ho testimonia l'estudiós J. Colominas ("Poblado ibérico de Guissona").

És així que volem recordar la Mare de Déu del Claustre en una bella advocació, ja que tot Catalunya sent per Maria un fervor i una estima inexpressable, com es demostra palesament en la quantitat d'esglésies, ermites i santuaris que veneren amb particular devoció la Mare de Déu, gran intercessora i efectiva mitjancera entre el seu Fill i els homes.

PIETAT CAMPMAYÓ

ADULTS EN LA FE

Les qualitats que fan prudent⁽¹⁾

JOAN GUTERAS I VILANOVA

Vam definir la prudència, a l'article anterior, com la virtut de les iniciatives i de la responsabilitat. Pretenem reivindicar-la en tant que és una força conductora de l'acció encertada. D'aquesta manera intentàvem derruir les falses imatges de la prudència. La prudència apòcrifa no mereix tal nom. Perquè no és una virtut, sinó un replegament i la negació de l'únic valor: la caritat.

Ara cal descriure, per tal de no restar en pures vaguetats, quines són les qualitats que fan prudent una persona. Seguirem les pautes d'A. Raulin, en un interessant estudi sobre "La Prudència".

Hom recorre, d'antuvi, a la imatge del xofer. Sovint és qualificat de prudent qui no condueix massa de pressa. Es tracta, però, d'una altra cosa: de conduir bé. Això demana una colla de qualitats. Cal, de vegades, moderar la marxa, però, d'altres, accelerar. I és necessari saber-se sortir de les situacions difícils i imprevisibles. Així la virtut de la prudència, per avançar en l'autopista de la vida humana, requereix una suma de propietats. Les exposem tot seguit.

Saber acumular experiència

La primera qualitat és l'experiència. Millor dit, saber aprofitar l'adquirida. Hom ha de solventar una acció puntual. El coneixement, però, d'un cas concret és difícil. Costa fer-se càrrec de totes les circumstàncies que el determinen i matisen. I no dóna tots els principis. Cal, doncs, saber que hi ha

coneixements que només els proporciona l'observació dels fets.

"Cal deixar parlar els fets i, més encara, saber-los escoltar. Car hi ha vells a qui la vida no ha ensenyat res: han viscut molt, però no han sabut enregistrar les lliçons de l'experiència. Saber treure profit de tot el que som actors o espectadors, és un dels grans secrets de la prudència, tant per a conduir-nos a nosaltres mateixos com per a conduir els altres."

Tenir principis

No n'hi ha pas prou amb l'experiència. Aquesta no és la vareta màgica que tot ho soluciona. El coneixement de cada cas i la seva interpretació, per a actuar amb realisme, s'han de mirar des de princi-

pis fermes. Cert que no hi ha prudència sense el sentit del concret. Però tampoc no existeix sense una línia de conducta fonamentada en regles universals vàlides. La prudència, com que és una virtut, no és un mer pragmatisme. Ha de recolzar, almenys, en la llei natural. Els jueus la fonamentaven en la Llei. El cristià, en la nova llei de l'Esperit Sant.

Consultar

Aquí hi ha un dels grans temes de la literatura sapiencial. Hom no ha de fiar-se massa de la pròpia prudència. Sinó que ha de deixar-se instruir per aquells que saben més que nosaltres. Llegim en el llibre dels Proverbis: "No et recolzis pas sobre la teva pròpia intel·ligència". Quantes errades evitarien els joves si fessin cas dels consells dels ancians! No, no han de ser servils, sinó dòcils. Val a dir, per dir-ho tot, que els joves no són pas els únics que necessiten consell. I que la gent del nostre temps ha de saber superar el subjectivisme excessiu en què es concentra. Les determinacions han de ser contrastades amb algú que tingui seny i que ens vulgui bé. I no s'hi val a demanar consell a qui sabem, d'antuvi, que ens donarà la raó.

"Quatre ulls hi veuen més que dos", solem dir. Generalment, una consulta sol descobrir-nos aspectes en els quals no havíem parat esment. És que una acció concreta té tants detalls i punts de vista que un sol home, per genial que sigui, no els abraça fàcilment.

Els darrers anys han estat especialment prolífers a Catalunya quant a pastoral de joventut. S'han anat reorganitzant els moviments històrics, n'ha nascut algun de nou, es va bastir, per iniciativa expressa dels Bisbes Catalans, el grup de Delegats de pastoral de joventut de Catalunya i les Illes que no ha deixat mai de reunir-se i de promoure reflexions i activitats per tal d'animar aquest treball. Hem celebrat dos aplecs massius de joves convocats per l'Esperit: al Miracle, de Solsona i a Poblet, de Tarragona. Tot plegat una benedicció de Déu.

Tanmateix la vida no es detura. L'any passat vam començar a celebrar unes reunions conjuntes de Delegats Diocesans i Consiliaris Generals dels moviments amb l'ànim i amb l'objectiu de donar una nova i forta embranzida a un treball de coordinació entre els responsables de l'evangelització dels joves a Catalunya. Els Delegats hem presentat ara una proposta de treball a aquesta reunió conjunta i la van estudiar els moviments i les diòcesis per tal d'acabar amb unes pistes molt concretes i valuables que facin operativa aquesta necessària coordinació.

Aspectes que poden motivar la urgència d'aquesta coordinació

1.- Reflexionar i executar.— El conjunt de Delegats i Consiliaris Generals han d'anar fent una reflexió, des de les Diòcesis uns i des dels Moviments els altres, sobre el tema de la pastoral de joventut a Catalunya i les Illes i sobre els instruments per portar-la a terme de la manera més seriosa i eficaç possible. Una reflexió continuada que vagi incorporant els nous elements que el caminar del temps proporciona. Aquesta proposta podria canalitzar en una possible taula representativa i qualificada de pastoral de joventut a Catalunya. Tanmateix quedaria tot un altre farcell de feina important que seria la segregació periòdica de materials i recursos comuns, d'aplecs, seminaris i jornades de formació pel bé de tot el conjunt català. Aquí s'hauria de pensar en un possible secretariat executiu que treballés d'una manera permanent i que de tant en tan fes una forta explosió de vida i del seu potencial de treball. La preparació per exemple d'alguna trobada conjunta i global com ara un congrés... Si aquesta feina no està prevista i organitzada com fins ara, l'esforç esporàdic resulta redoblat per dur a terme alguna d'aquelles accions per les quals s'ha hagut de cercar un grup de gent de bona voluntat que mai no ha mancat. Caldria pensar en l'erecció i estreta col·laboració d'aquestes dues instàncies de treball, reflexió i execució, per tal que la tasca no romanguí pas manxol.

2.- Animació i militància.— Partint de la plataforma de treball que són els joves cal pensar en una diversitat de verals on es troben precisament aquests joves com són: Els grups de parròquies, els de postconfirmació, els col·legis, els serveis pastorals, els movi-

El delegat de joventut del bisbat de Solsona, Ramon Cabana i Vilardell, ens ha fet arribar aquest article. Alguns dels temes que s'hi plantegen hauran estat objecte de

debat en les "X Jornades de Consiliaris de Moviments de Joventut de Catalunya i les Illes" que se celebren del 4 al 6 d'aquest mes a Girona.

Els joves, sotragats per l'Evangelí (esdevinguts militants), transformaran aquesta seva realitat.

La pastoral de joventut: reforçar la coordinació

ments... Cal pensar en unes accions de captació i de contacte que hom no pot descuidar. És el que en diem la pastoral d'animació. Per altra banda l'eina no pot pas quedar esmussada. Si volem arribar a fer una feina realment apostòlica i que parteixi del misteri de l'Encarnació i el respecte, haurem d'arribar a la formació de joves que siguin de veritat militants, veraders apòstols, heralds de l'Evangelí

enmig dels altres joves i del món. La manera com alternar, com conjuminar, com distingir clarament sense separar aquests dos moments del procés eclesial de l'evangelització constitueix tot un bloc de reflexions i de concrecions que reclama també tot aquest esforç de coordinació seriosa i decidida: ¿Qui ha de fer aquesta animació, qui ha de fer aquesta militància? ¿Com han d'entrar en re-

lació aquests diversos verals: parròquia, col·legis, grups, serveis, moviments? ¿En quina direcció i amb quina pedagogia cal fer aquesta pastoral d'animació? Cal no dispersar esforços ni malversar energies.

3.- Àmbits i instruments pastorals.— Si bé la joventut actual té aspectes que la configuren unitàriament i arreu, també és veritat que altres aspectes la diversifi-

quen perquè la realitat sociocultural marca els seus joves. I només pensant en el contorn dels joves i situant-nos-hi d'alguna manera real i concreta podem aconseguir el fil de comunicació que necessitem per poder-los dir el Missatge que anunciem.

Quan diem Catalunya diem una realitat nacional composta de tres àmbits ben diferents:

—Món de pobles i comarques rurals.

—món de les ciutats.

—món de barris obrers.

Els joves de cada un d'aquests àmbits són sensiblement diferents, com diferents són els seus problemes i desafiaments.

Amb l'ànim sincer que hom suposa en tots els treballadors de la pastoral de joventut de fer les coses amb rigor i profunditat, és evident que cal discernir entre tots i triar els instruments pastorals més adequats, per la seva metodologia, història i tradició, per tal de treballar eficaçment en cada un dels àmbits esmentats. Aquí la paraula eficaçment vol dir aconseguir l'objectiu de relacionar de ple el jove amb Jesucrist, "conec les meves ovelles i elles em coneixen a mi" (Jn. 10,14). Vol dir que els joves sotragats per l'Evangelí (esdevinguts militants) transformaran aquesta seva realitat, aquest seu àmbit sociocultural transit d'indigències i necessitats. Gràcies a Déu els moviments especialitzats són en aquest sentit d'una eficàcia històrica provada i reconeguda aquí al nostre país.

Aquesta potenciació i coordinació de la pastoral a Catalunya que tant anhelem començarà ben segur per cada un d'aquests àmbits concrets. Motivats per la proximitat, tan territorial com metodològica, les diverses realitats i els diversos instruments pastorals que operen en un mateix àmbit sentiran la necessitat urgent d'entrar en relació, d'interpel·lar-se i de coordinar-se per tal d'anar teixint unes instàncies de complementarietat i enriquiment que respectin precisament tant la seva pròpia identitat com la seva metodologia més genuïna. Aquesta és la flaire que a tot arreu es va respirant.

Després d'aquest any de reunions conjuntes de Delegats i Consiliaris sembla que els ànims es troben prou sensibilitzats i contrastats per tal de caminar amb convicció cap a aquesta coordinació. Penso també que aquests tres aspectes que he comentat són els camps on ara les diòcesis i els moviments centraran els seus esforços de concreció per anar confeccionant plegats unes orientacions que assegurin la viabilitat d'aquesta sensibilitat col·lectiva que en bona hora arriba; la de caminar plegats! I que en paraules de Pere Casaldàliga sona així:

*"Quan camines preguntes.
Respon
quan camines,
si és que, caminant, escoltes.
Tu ets la paraula oïda
quan vius caminant
amb tots els qui caminen."*

RAMON CABANA VILARDELL
Delegat de Solsona.

Astrologia

En aquests mesos d'estiu, de temperatures xarxaroses i escasses notícies de relleu, els periodistes hem d'aguditzar l'enginy per treure punta a alguns temes. D'aquesta manera veiem com durant l'estiu la premsa presenta notícies i reportatges poc habituals la resta de l'any. Haig de confessar que no sóc cap addicte a les pàgines típiques de l'estiu perquè sovint inclouen moltes banalitats. En alguns casos em fa la impressió que no es respecta el lector. L'estiu és un període com qualsevol altre per llegir.

Malgrat tot el què he comentat, haig de dir que em va cridar l'atenció un reportatge, típicament estiuenc, que ha aparegut en una revista francesa sobre la incidència de l'astrologia entre els ciutadans d'aquell país. Les conclusions, que crec que podrien aplicar-se perfectament a Catalunya, afirmen que els francesos són curiosos però a la vegada escèptics en aquest camp. També s'hi diu que les dones, els joves i els habitants de les grans concentracions urbanes són les persones més interessades en aquests temes.

Tots llegim de tant en tant, amb més o menys atenció, què ens diu l'horòscop del diari o la revis-

ta. Ho fem, és cert, amb un punt d'incredulitat i d'escepticisme, però no passem per alt aquestes prediccions. Un altre fet evident és que tothom coneix el seu signe del zodíac.

Creo que l'èxit de l'astrologia es basa en el desig que tenim sovint de saber què pot passar-nos, de quin mal hem de morir. Som tafaners i ens agrada conèixer el futur. Passa una mica com amb la meteorologia. Volem tenir una idea de quin temps farà.

La vessant més interessant de l'astrologia, tanmateix, és l'estudi dels caràcters. Moltes persones acudeixen a especialistes, més o menys seriosos, perquè els llegeixin la carta astral. No té res de científic, però n'hi ha que en fan força cas. Existeix un desig, cada cop més estès de tenir un coneixement més profund d'un mateix en un món angost i desorientat. Molts ciutadans han perdut la brúixola, van sense rumb i s'agafen on poden. També hi ha ganes d'evadir-se i fer volar coloms per trencar amb la rutina. I és que somniar, de moment, no costa diners.

TOMÀS PUNTI

VIDA CREIXENT celebra una Peregrinació a FÀTIMA dels dies 25 d'octubre a l'1 de novembre de 1986.

Ens hem posat en contacte amb CATALUNYA CRISTIANA que organitzarà aquest viatge pels membres de VIDA CREIXENT i en general per tothom que hi estigui interessat. Preu: 32.900 pessetes.

Per informació C.C. Maria Figueras de 10 a 13 del matí. Tel. 215 27 39 i 215 27 84.

MÚSICA

Viatge a Suïssa de la Coral Joventut Sardanista de Puig-Reig

La Coral Joventut Sardanista de Puig-Reig va efectuar un viatge a terres de Suïssa des del 27 de juliol al 8 d'agost. Es tractava d'un intercanvi amb l'entitat suïssa L'Helvétique du Vully per la seva estada a Puig-Reig durant l'edició del Festival Internacional de Cant Coral Catalunya Centre de l'any 1984. Els cantaires de Puig-Reig es van hostatjar a les llars de la gent del Vully en una sèrie de pobles propers a Avenches al cantó majoritàriament francòfon de Vaud.

La coral de Puig-Reig va fer en aquest viatge un total de disset concerts i una missa. Alguns dels concerts tenien una extensió més aviat limitada però la majoria d'ells eren realment importants i van tenir molt bona acollida per part del públic. Dels concerts cal destacar-ne el realitzat a l'Amfiteatre d'Avenches, on hi ha les ruïnes romanes més importants de Suïssa, al qual van assistir unes mil persones. En aquesta actuació, també hi varen participar un grup de dansa d'Ontario (Canadà) i un altre de local, La Vilanelle que precisament havia efec-

tuat l'any passat un intercanvi amb l'esbart Sant Jordi, de Gironella.

També varen ser importants el concert realitzat a Lausanne, un petit concert al Palau Federal de Berna i, sobretot, una actuació a Neuchâtel, vora el llac del mateix nom, en presència d'uns 400 espectadors.

A aquesta mateixa ciutat, Neuchâtel, la coral de Puig-Reig es planteja la possibilitat de participar l'any vinent a la competició de cant coral que cada any s'hi celebra.

Cal fer esment de la calorosa rebuda que van brindar els membres de l'Helvétique du Vully als de la Coral Joventut Sardanista reafirmant d'aquesta manera els llaços d'amistat existents entre les dues entitats i ambdues terres.

JOAN BERNADES

Ha mort el mestre Enric Casals

Als 94 anys ha mort, i ha estat enterrat en la més absoluta discreció, el músic Enric Casals i Defilló.

Fill de l'organista del Vendrell, era germà petit de Pau Casals el possiblement violoncel·lista més gran de tots els temps. Enric Casals fou un gran violinista que estudià a Barcelona, Brussel-

les i Praga. Actuà de molt jove en diferents orquestres estrangeres i quan retornà a Barcelona fou un dels puntals de l'orquestra que va fundar el seu germà.

Va dedicar-se també a l'ensenyament musical i va fundar un establiment musical a l'eixample barceloní, de gran prestigi. Del seu magisteri musical hi ha im-

portants alumnes com Gonçal Comelles i els germans Claret.

Col·laborà en moltes de les grans obres musicals de Pau Casals de tal manera que és difícil d'esbrinar la paternitat de bona part d'elles. A més, va escriure un gran nombre de peces tant de música simfònica com folklorista.

A Sant Boi de Llobregat

La casa on morí Rafael Casanova en perill d'enrunar-se

La casa és situada al carrer del Pont núm. 5 de Sant Boi de Llobregat, coneguda actualment com "Can Barraquer"; era la casa pairal de la muller de Rafael Casanova i després va passar al seu fill.

El seu propietari actual no hi viu ni en té cura, fa anys que està deshabitada, ha estat oberta i saquejada diverses vegades i del seu interior no se'n podrà aprofitar res, segurament.

És una construcció del segle XV, amb posteriors remodelacions i restauracions, té elements gòtics als finestrals i a la porta, alguns dels quals són els originals.

L'edifici, malgrat el seu estat deplorable, és perfectament recuperable si s'hi actua aviat.

La casa i el seu jardí lateral, dona a tres carrers i junt amb una altra casa, que també està deshabitada i es podria comprar, ocupa una illa del casc antic de Sant Boi i és prou gran per a donar-li un ús públic.

Després de la desfeta del 1714, Rafael Casanova hi passà temporades i hi visqué durant anys fins a la seva mort, allí mateix.

Fou enterrat a l'Església de Sant Baldri que es troba a molt pocs metres de la casa.

A l'interior de l'Església hi ha una làpida en memòria de Rafael Casanova, on cada 11 de setembre des del 1976 s'hi fan ofrenes florals, trobades, discursos, etc.

Durant aquests anys s'ha repetit sovint que es compraria la casa i es restauraria. Alcaldes, dirigents de partits, enti-

Can Barraquer, edifici del segle XV, on va morir Rafael Casanova. Dibux d'en Josep Enric Parés.

tats, etc. estan d'acord amb nosaltres, tothom vol que es recuperi Can Barraquer, però han passat 10 anys i encara no s'ha fet res. La casa cada dia està pitjor i si s'esperen gaire ja no hi seran a temps.

L'Ajuntament de Sant Boi sempre ha dit que està disposat a fer-se'n càrrec, però que hi ha problemes amb el propietari.

Com ja hem informat altres vegades, la pèrdua de Can Barraquer seria doblement greu, perquè a part del seu valor històric com a símbol de tot el que representa la figura de Rafael Casanova per al poble català, s'hi uneix el fet que de cases gòtiques del segle XV que siguin recuperables, a Sant Boi no n'hi ha cap més.

COSTUMS I TRADICIONS

No es pot dir mal del setembre

ESTÈVE BUSQUETS I MOLAS

Degué ésser un menjacapellans o un bromista de soca-rel, qui va inventar el refrany al·lusiú al setembre: "D'un mes que comença amb un abat i acaba amb un frare, Déu nos en guard". És clar que filant prim, cada mes comença i acaba amb un sant o altre i encara que no tots siguin abats o frares, gent d'Església si que ho són. D'aquesta manera, posats a atribuir poders malastrucs a sant Gil o sant Jeroni, que són els al·ludits, podríem repartir culpes a tota la resta del santoral.

Que el setembre sigui un mes dolent, trua, com asseguren d'altres refranys no és culpa de ningú i menys del clergat. ¿És possible que hi hagi gent que pugui pensar que els sacerdots i els religiosos tenen a mà les claus de la meteorologia i que s'ho passin bé enviant maltempsades al proïsme? Sigui com sigui, l'inventor del refrany motiu d'aquestes disquisicions tenia un pòsit de fe quan afegia la petició que Déu ens guardi dels mals suposadament provocats per sant Gil i sant Jeroni.

De fet, el setembre és un mes marià per excel·lència. És el mes de les marededús trobades, al davant de les quals hi ha la de Núria, feta, segons la tradició justament per sant Gil. Ja és sabut i n'hem parlat altres cops. Una imatge obrada en fusta de noguera segons la corranda: "La Mare de Déu de Núria, / feta de cor de noguer; / les nouetes eren bones, / la Mare de Déu, també".

Per cert que la major part d'imatges de la Verge, trobades, ho foren per ramats i pastors i n'hi ha de relacionades amb arbres o al-

gun arbust com la dels Xiprers, la del Bosc, la de l'Heura, les del Roure, la de l'Om, la del Romeguer, la de la Mata (de boix) i d'altres. Gairebé totes —unes i altres— celebren la festa el dia 8: la Nativitat de la Verge perquè elles "nasqueren" simbòlicament.

Hem citat les trobades en arbres, però d'altres ho foren en camps, prats i hortes. Només una en una vinya: la del Vinyet, de Sitges. Curiosament és festejada, doncs, el mes de la verema i sembla que hauria de ser molt venerada per vinyaters, viticultors i tothom més o menys lligat al ram vinater. Almenys, els Goigs la relacionen amb l'enologia en un sentit divinal: "Vós fóreu la terra santa / on es plantà la serment / d'aquella divina planta / Fill de Déu Omnipotent, / quan vos dix "Ave Maria"... Segueix la següent estrofa dient: "La serment en Vós plantada / humana i divinal, / de Vós, Verge Immaculada / nasqué sens dolor ni mal...", per més enllà reblar el simil: "Després que al cup de la Creu / el sant raïm fou premsat, / per salut del poble seu / donant el most desitjat..." Reviscuda la serment / fou en el Cel transplantada...".

Doncs bé; els més devots de la Mare de Déu del Vinyet són els mariners car es contenen moltes salvacions miraculoses obrades gràcies a la Verge. Així, fins i tot una vegada aparegué amb el mantell mullat després, que —segons els Goigs— "... del mar veníeu / d'ajudar algun pobret".

Com pot ser dolent, doncs, un mes tan meravellós!

Consorci de Productes Alimentaris, s.a.

Progrès, 227
BADALONA (Barcelona)
Tel.: 398 01 11
Telex: 53303 CPAB/E

EMBOTITS - PERNILS I FORMATGES

SAN DALMAY - LIBRA - CARSODO - GREBOL - LOZA
LOS ROMEROS - VILA VILA - CIGANDA - NOGUERA
POSTIGO - VALDY - LACTEAS SAN VICENTE

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadés per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

	FOTO 1ª GRUP NATU- RAL D'ES- SERS QUE S'ASSEMBLEN	FOTO 1ª ACTIVITAT	FOTO 2ª DEU EGIP- CI
	VOCAL REFERENT AL ANUS	A L'INRE, S'ESPAU- TA DE CAP NAR PEREVA	MIL SOPOR PER DOT PER UN HARE, TIL
	PUNTO PER COSTUMS SABATERS		
LA QUE PAS- SA PER AIG- UEP 36L PERSONES ILUSTRAS	REVOCA- TRANSFERT DANOS		
		DIGRAF	
		VOCAL	
LLOC ON HA TORN, NO HI TODA EL SEL		RESSO DE LA VEU CONSONAN- TES	
	FEM, S'AVI- RE, TON- MIL- CONSONANS SEMILOCS	A L'INRE, I REPETIT, RITME REC- DERN	
SEMBLANT		CONSC. NO NO JAMORE	
PREPOSICIO		ACABAMEN- D'INFLU- TIV	
	DEL CREU, RONYU, FRACCIO DE PIGE- TA		
A L'INR, RELIGIOS, PLANETA			
	MANERA D'ENDE- NAR	ARREL- PREPOSI- CIO	
TAULA DEL SACRIFICI		CONJUNT	

	A R	A L	T A	
	R A	R A	E R	
	F A	R A	E R	
	R I	R E	N E	
	S E	A N	A L	
	O G	O B	A C	
	O G	B C	B C	
	E C	O B	A C	
	R R	E D	E I	
	A V	R O	G A	
	A V	A L	E N	
	M L	A N	A L	
	R O	O A	R A	
	R E	E N	E R	
	E T	L E	T E	

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

El 20 de desembre del 1955, Espanya commemorà el V Centenari de la canonització de Sant Vicenç Ferrer, amb una sèrie d'un sol segell. Tiratge: 10.000.000 d'exemplars. Dentat: 12 3/4. Valor: 0'15. Color: Ocre.
Sant Vicenç Ferrer, nasqué a València el 1350. Frare dominic, estudià a la Universitat de Lleida, i Teologia a la de Barcelona. Pedro de Luna, elegit papa amb el nom de Benet XIII, el cridà a Avinyó com a confessor, prelat domèstic i penitenciari apostòlic. Veient que no acabava el cisma que afligia l'Església, marxà d'Avinyó i començà una tasca d'apostolat arreu dels Països catalans i d'altres europeus. Representant del Regne de València en el "Compromís de Casp", contribuï efiçament a l'elecció de Ferran d'Antequera. No assistí al Concili de Constança (1415), però consultat pels qui hi participaven aconsellà la deposició dels tres papes, i malgrat l'amistat amb Benet XIII, es declarà partidari del papa Martí V. Els jueus de la seva època, per la gran defensa que en féu, el consideraren protector de la seva raça. Morí a Vannes (França) el 1419. Fou canonitzat pel Papa Calixt III, i donà la butlla corresponent el Papa Pius II, el 1458. Els seus sermons en valencià han estat objecte de diverses edicions.

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

AQUEST BACALLÀ...

Solució al 362
SÓN DESIGUALS
SÓN (DD) DES IGUALS

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

ADMINISTRATIU i oficial electricitat.
Contracte mercantil.

P E T I T S A N U N C I S

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínic titulada INEM 37.233.125.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades i oficis artístics amb experiència; mitja jornada. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

VARIS

PROF. EGB. Matemàtiques, català, mecanografia. Tel. 824 42 96

SOLTER de 41 anys vol casar-se amb noia cristiana i situada. Tel.: 347 39 23 i 872 59 80.

MESTRA E.G.B. esp. ciències humanes, amb experiència. Títol de català, religió, bàsic, anglès. Blanquerna Tel. 201 49 51.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ENGLISH LANGUAGE CORNER. Anglès tots nivells. Totes edats. Profs. qualificats. Experiència. Av. Paral·lel, 115.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

- 100 ptas.
- 200 ptas.
- 300 ptas.
- 400 ptas.
- 500 ptas.
- 600 ptas.
- 700 ptas.

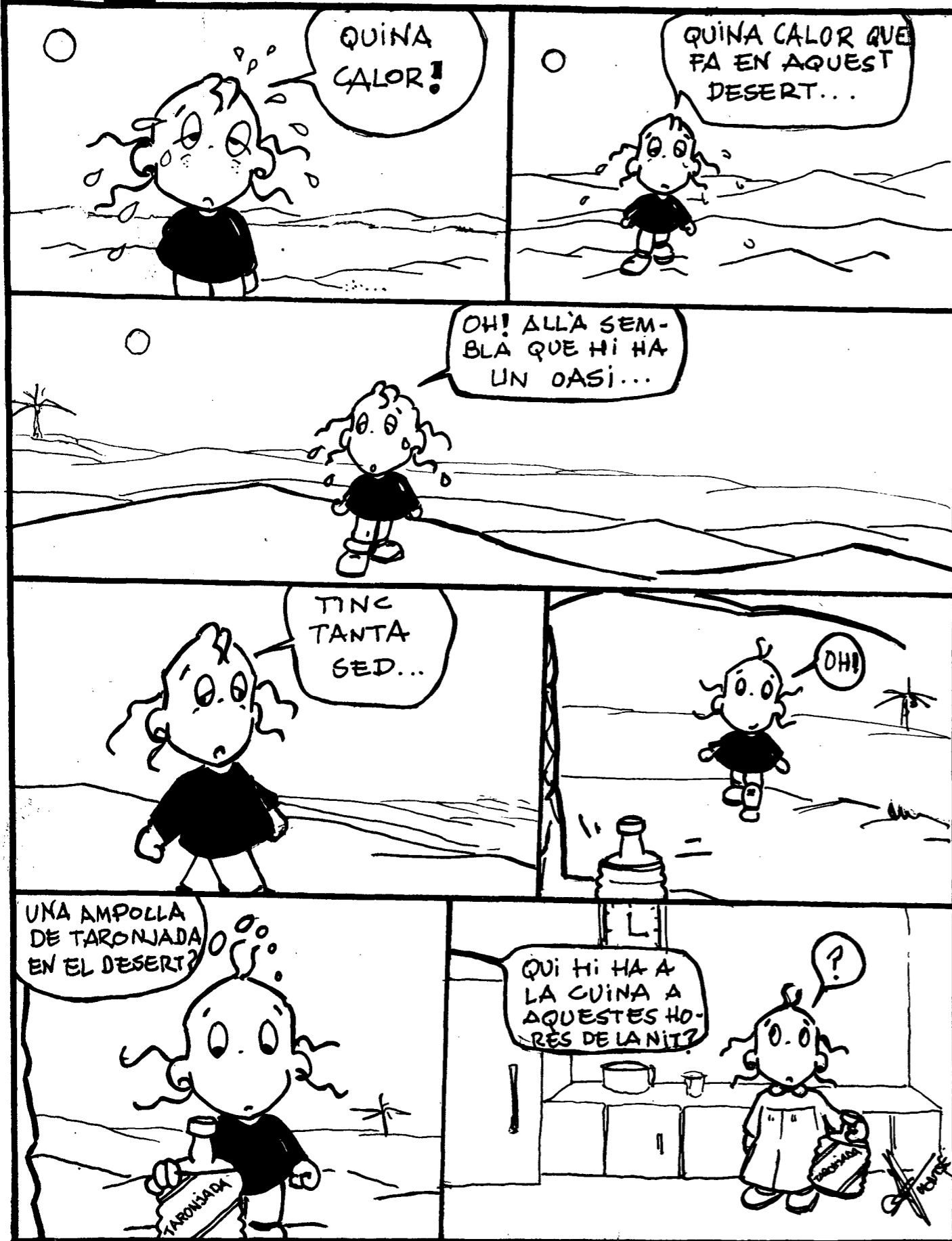
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any VI - Nº 320

Històries d'Eixerits

DECIDIT A NO DEIXAR JUGAR ELS NOIS A FUTBOL, CAR FAN XIVARRI I NO LI DEIXEN PER LA BECAINA...

Estimem el país

L'altre dia vaig preguntar al pare, per què el dia 11 de setembre (al calendari els números són vermells) era festa. M'explicà amb poques paraules, l'aldarull que va haver-hi a Barcelona, l'11 de setembre del 1714. Em sembla que ja ho sabia una mica, però ell m'ho explicà molt bé.

Un dia, al "cole", vareig dir al "profe" que trobava que la Història és més aviat trista. Està plena de guerres, batalles, i és clar, de persones que moren. Després de tants anys i segles, les persones i els pobles, ¿encara hem de solucionar les coses a sang i foc? Francament, trobo que això no diu gaire a favor de la bondat dels homes.

El fet que l'11 de setembre d'aquell any, davant l'agressió de persones que no comprenien ni estimaven Catalunya, els catalans van haver de demostrar com varen poder, el seu amor al país.

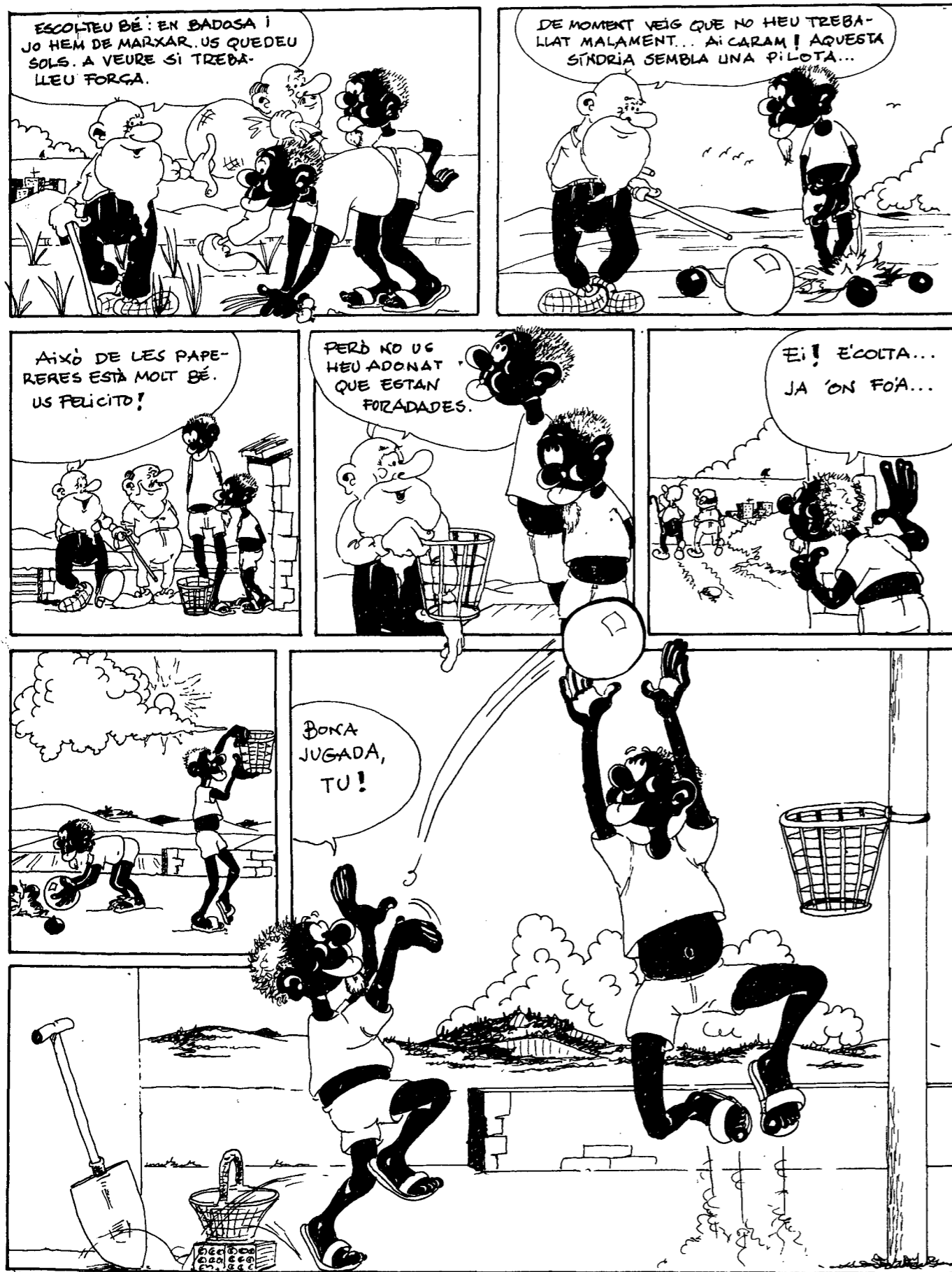
A mi em sembla que per a nosaltres ara el millor és: estimar el nostre país, la nostra terra, les nostres muntanyes, els nostres boscos, les nostres ciutats i viles, els nostres pobles, i totes les persones que hi viuen. Estimar tot el món i tothom; però Mn. Josep sempre diu que l'amor al proïsme comença pels més pròxims.

I si estimar ens imposa algun sacrifici, hem de saber fer-lo. Estic segur que el desig més sincer de tots els Eixerits i Eixerides de Catalunya, és que hi hagi pau i germanor entre tots els homes i entre tots els pobles.

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

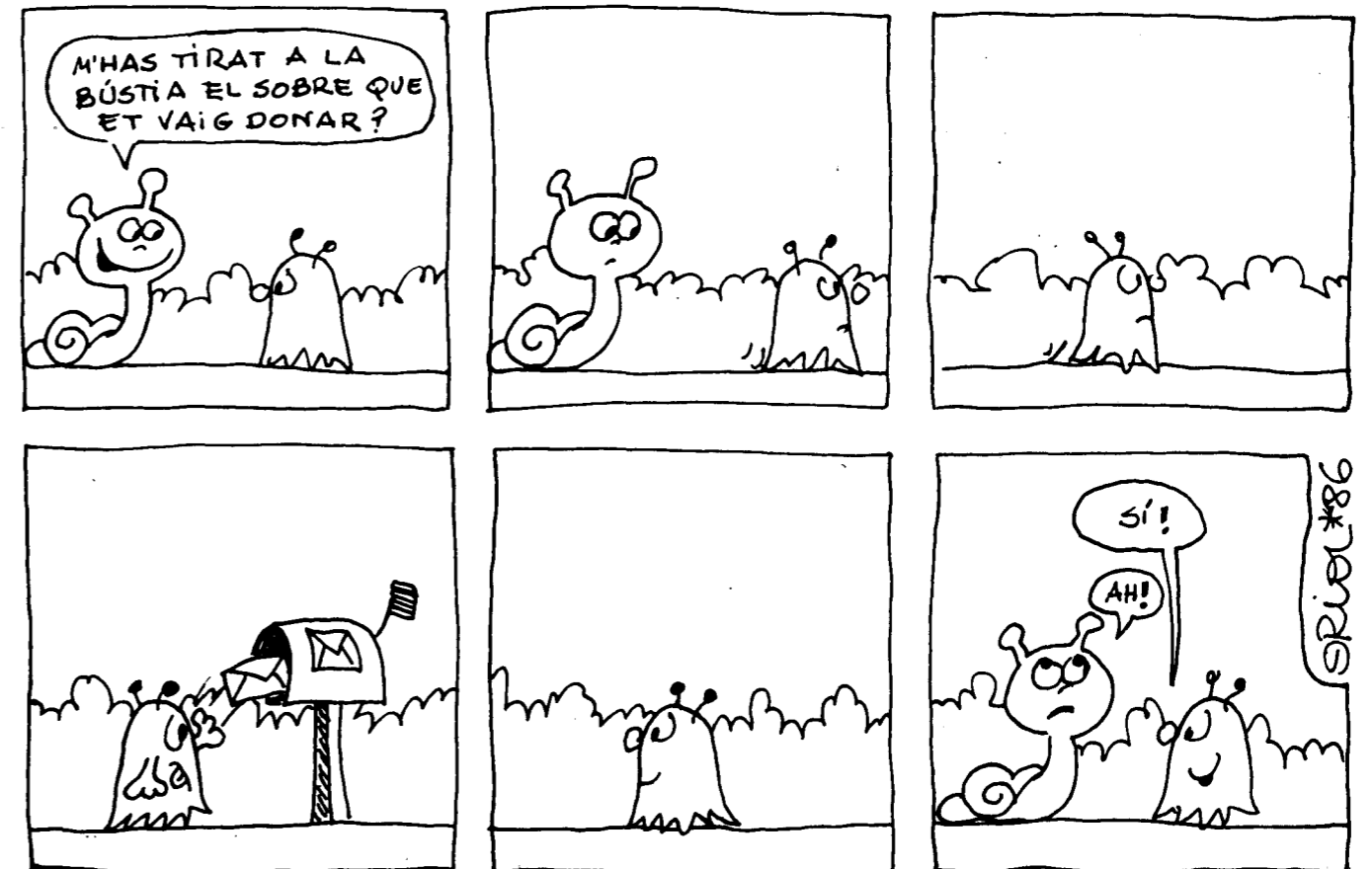
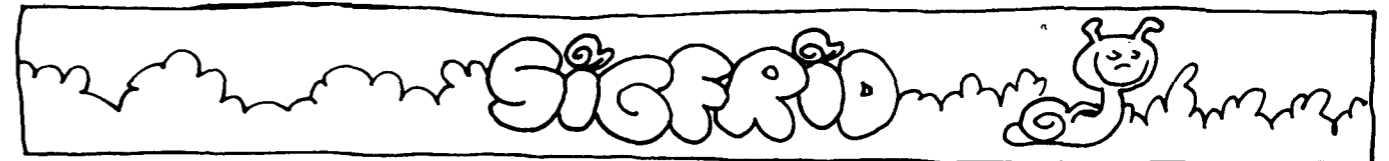
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Lluç, capítol 14, versets del 25 al 33 (Lc 14:25-33).

Reflexionem: 1. Creure en Jesucrist, estimar-lo més que a ningú i més que a res, voler viure sincerament el seu Evangeli, és cosa seriosa i que exigeix pensar-hi a fons. L'adhesió a Jesucrist ha de ser cordial, plena d'atenció i de reflexió. La pregària és un bon camí perquè la nostra fe sigui sempre viva.

2. Jesús, a l'evangeli, ens diu clarament que cal renovar constantment la nostra fe i el nostre amor a ell. No es creu i s'estima una vegada per sempre. Cal creure i estimar a través de les circumstàncies de cada dia: a casa, a l'escola, amb els amics i companys.

3. Segur que hi haurà moments en què ens costarà estimar, perdonar, obeir: "Qui no es carrega la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu", diu Jesús. Jesús ens demana seguir-lo sense condicions i amb valentia. Si l'estimem de debò, ell mateix ens donarà la força necessària per a ser bons deixebles i seguidors seus.

El mossèn

DIUMENGE - 7

- 10.47 Matinal a TV3.
- 12.45 Fi d'emissió.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Charlie Brown i Snoopy: "És una bona patinadora".
- 16.00 Dibuixos animats.
- 16.00 La pel·lícula del diumenge: "Enviat especial".
- 18.00 Els supertrònics: "El retorn de Bobby Lee".
- 19.00 La gran vall. "Un dia de terror".
- 20.00 Curar-se en salut

- 20.30 Trenta minuts
- 21.00 Telenotícies.
- 21.20 Gol a gol
- 22.00 Tennis
- 23.45 Fi d'emissió.

DILLUNS - 8

- 13.33 "Trenta-vuit comarques": "Pallars Sobirà".
- 14.00 TV3, segona vegada.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.10 Carson i Carson, advocats. 44
- 15.55 Fi d'emissió.
- 19.17 Avanç informatiu.
- 19.20 Poltrona express i Laurel i Hardy
- 20.00 Joc de ciència.
- 20.30 Filiprim.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.33 Informatiu cinema.
- 22.05 Cinema 3: "Ja ets tot un home".
- 23.30 Telenotícies.
- 23.45 Arsenal.
- 00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 9

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 Avanç informatiu.
- 13.33 Trenta vuit comarques: "Priorat".
- 14.00 TV3, segona vegada.
- 14.30 Carson i Carson, advocats. Cap. 45.
- 15.55 Fi d'emissió.
- 19.17 Avanç informatiu.
- 19.20 Fes Flash.
- 19.50 Oliana Molls.
- 20.30 Filiprim.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.33 Hotel Fawly. Cap. 11.
- 22.05 Perry Masson: "El marit desaprensiu".
- 23.00 Històries imprevistes: "Un rival innocent".
- 23.30 Telenotícies.
- 23.45 Jazz.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIMECRES - 10

- 13.33 Trenta-vuit comarques "Ribera d'Ebre".
- 14.00 TV3, segona vegada
- 14.30 Telenotícies.
- 15.10 Carson i Carson, advocats. Cap. 46.
- 15.55 Fi d'emissió.
- 19.17 Avanç informatiu.
- 19.20 Fes Flash.
- 19.50 Oliana Molls.
- 20.20 Filiprim.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.33 Cyrano de Bergerac de Josep M.ª Flotats.
- 00.15 Telenotícies.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 11

- 12.00 Bàsquet: Lliga catalana.
- 13.30 Avanç informatiu.
- 13.33 Trenta-vuit comarques: "Ripollès".
- 14.30 Telenotícies.
- 15.10 Carson i Carson, advocats. Cap. 47.
- 16.00 Llarg-metratge infantil d'animació: "Ivan el cavall perut".

- 17.15 Opera infantil.
- 18.15 Programa d'humor
- 18.45 Pel·lícula: "El fill d'Alí Baba".
- 20.00 Oliana Molls.
- 20.27 Filiprim.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.30 Pel·lícula: "La dona de vermell".
- 23.00 M.ª del Mar Bonet.
- 24.00 Dimensió desconeguda.
- 23.45 Telenotícies.
- 00.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 12

- 13.30 Avanç informatiu.
- 13.33 Trenta-vuit comarques: "La Segarra".
- 14.00 TV3, segona vegada.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.10 Carson i Carson, advocats. Cap. 48.
- 15.55 Fi d'emissió.
- 19.17 Avanç informatiu.
- 19.20 Fes Flash.
- 19.50 Oliana Molls.
- 20.20 L'ofici d'aprendre.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.33 Jonny Staccato: "Únic testimoni".
- 22.00 Tot queda en família: "Felicitat encoberta".
- 22.30 Trossos.
- 23.05 El món del cinema.
- 23.45 Cinema de mitjanit: "Lluna nova".
- 01.15 Fi d'emissió.

DISSABTE - 13

- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els barrufets.
- 16.00 Buck Rogers en el segle XXV: "La reina cruel" (2).

- 17.00 Esports en acció.
- 18.30 Ellery Queen.
- 19.30 Música vista.
- 20.30 Natura en profunditat.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.33 Chicago: "La llei d'en Dutton".
- 23.00 Galeria oberta.
- 02.15 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 7

- 8.30 Concert.
- 9.30 Caminar i veure.
- 10.30 El dia del Senyor - Santa missa.
- 11.30 Poble de Déu.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 15.00 Telediari 1.
- 15.35 Els diminuts.
- 16.00 Autopista vers el cel: "Cambio de vida".

- 17.00 Dibuixos animats.
- 17.15 De 7 en 7.

- 17.45 Punt de trobada.
- 18.40 Bàsquet.
- 20.30 Curses de cavalls.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.35 Cançó trista d'Hill Street: "Rosa de segunda mano".
- 22.30 Al fil de l'impossible: "Reinos de silencio".
- 23.30 Estudi estadi.
- 01.00 Comiat.

DILLUNS - 8

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra: Ep 26.
- 10.10 De 7 en 7.
- 10.35 Punt de trobada.
- 11.30 Només es viu una vegada: Ep 16.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Temes de Catalunya.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 El cotxe fantàstic: "Carrera per la vida".
- 16.30 Dinamo.
- 17.00 MASH: "Levantat la moral".
- 17.30 Quina tarda!
- 18.30 L'espill màgic.
- 19.30 D'aquí cap allà.
- 20.00 Consum.
- 20.30 Estiu 8.30, PM. Magazine.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.45 Tot queda a casa.
- 22.15 Corrupció a Miami.
- 23.10 L'Espanya herètica.
- 00.10 Telediari - 3.
- 00.40 Telesport.
- 00.50 Comiat.

DIMARTS - 9

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra - Ep 27.
- 10.10 Moments.
- 11.10 Consum.
- 11.35 Només es viu una vegada: Ep. 17.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Temes de Catalunya.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 El cotxe fantàstic: "Motoristas diabólicos".
- 16.30 A mitja tarda.
- 17.00 Volta ciclista a Catalunya.
- 17.30 Quina tarda!
- 18.30 Els electrofollets.
- 19.00 Objectiu 92.
- 20.00 Els comptes clars.
- 20.30 Estiu 8.30, PM. Magazine.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.45 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.55 Plató buit.
- 22.55 Mai se sap - Ep. 3.
- 23.55 Telediari - 3.
- 00.25 Testimoni.
- 00.30 Comiat.

DIMECRES - 10

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra - Ep 28.
- 10.10 Plató buit.
- 11.10 De pel·lícula.
- 11.35 Només es viu una vegada: Ep 18.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Temes de Catalunya.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 El cotxe fantàstic: "Un buen trabajo".
- 16.30 Tocata.
- 17.00 Volta ciclista a Catalunya.
- 17.30 Quina tarda!
- 18.30 La terra de l'arc iris: Ep. 5.
- 19.00 El planeta imaginari.
- 19.25 Atletisme.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.45 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.55 Vent, fusta i fang:
- 22.25 Sessió de nit: "El camino de la esperanza".
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.45 Telesport.
- 01.15 Comiat.

DIJOUS - 11

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.

- 9.40 La font de pedra - Ep 29.
- 10.10 Fi de segle.
- 11.35 Només es viu una vegada: Ep. 19.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Temes de Catalunya.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 El cotxe fantàstic: "Reencuentro".
- 16.30 A la naturalesa.
- 17.00 Volta ciclista a Catalunya.
- 17.30 Quina tarda!
- 18.30 El quiosc.
- 19.30 Dins d'un ordre.
- 20.00 Al mil per mil.
- 20.30 Estiu 8.30 PM magazine.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.45 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.55 Louisina - Ep. 1.
- 22.50 La comèdia dramàtica espanyola: "La coartada".
- 00.20 Telediari - 3.
- 00.50 Telesport.
- 01.00 Comiat.

DIVENDRES - 12

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Posada a punt.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra - Ep 30.
- 10.10 Tocata.
- 10.30 D'aquí cap allà.
- 11.10 A la naturalesa.
- 11.35 Només es viu una vegada: Ep 20.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Temes de Catalunya.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Sessió de tarda: "Don Camilo, monseñor".
- 17.15 Volta ciclista a Catalunya.
- 17.45 Quina tarda!
- 18.30 Noeli - Ep. 2.
- 19.00 Un país de sagitari.
- 19.30 Al galop.
- 20.00 Val més prevenir.
- 20.30 Estiu 8.30 PM magazine.
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.45 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.55 Entre amics.
- 23.25 L'investigador: "El fantasma de Isabelle".
- 00.20 Telediari - 3.
- 00.50 Telesport.
- 01.00 Comiat.

DISSABTE - 13

- 9.00 Barenboim.
- 9.30 Al mil per mil.
- 10.00 La bola de cristall.
- 11.20 Entre amics.
- 12.45 Novellada.
- 14.50 Loteria.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Els petits.
- 16.00 Primera sessió: "Hércules y la Reina de Lidia".
- 17.50 Documental.
- 18.40 Ja sé que tens promès.
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.00 La fugida de Colditz: "El jugador".
- 21.00 Telediari - 2.
- 21.35 Volta ciclista a Catalunya.
- 21.45 Informe setmanal.
- 23.00 Dissabte cinema: "El oro de McKenna".
- 01.15 Comiat.

DIUMENGE - 7

- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Miramar esportiu.
- 14.00 Recull informatiu.
- 14.30 Retalls de temps.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Retransmissió esportiva.
- 17.00 Estrenes TV: "Con el bebé somos seis".
- 18.40 Candy, Candy.
- 19.05 Moments.
- 20.05 Recordar, perill de mort.
- 21.35 El dominical.
- 22.40 Diumenge cinema: "El pecado del padre Mouret".
- 00.15 Metròpolis.
- 00.45 Comiat.

DILLUNS - 8

- 17.00 La familia Robinson: (31 i 32).
- 17.45 Tripijocs (5).

- 18.15 Misteri.
- 18.35 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Mans artesanes.
- 19.30 Alicia al país de les meravelles.
- 20.00 Altres pobles.
- 21.00 Música a les nou.
- 22.00 Dilluns cinema: "Providence".
- 23.50 Últimes preguntes.
- 00.20 Suspens.
- 00.35 Comiat.

DIMARTS - 9

- 17.00 La familia Robinson: (33 i 34).
- 17.45 Tripijocs (6)
- 18.15 Misteri.
- 18.35 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Mans artesanes.
- 19.30 Alicia al país de les meravelles.
- 20.05 Planta baixa.
- 21.05 L'arca de Noè.
- 21.30 Crist s'aturà a Eboli - 3.
- 22.20 Documents TV.
- 23.35 Pop rock.
- 00.05 Tendido cero.
- 00.35 Suspens.
- 00.50 Comiat.

DIMECRES - 10

- 17.00 La familia Robinson: (35 i 36).
- 17.45 Tripijocs (7).
- 18.15 Misteri.
- 18.35 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Mans artesanes.
- 19.30 Alicia al país de les meravelles.
- 20.05 Sota el mateix cel.
- 20.30 Amb les mans a la massa.
- 21.00 Atletisme.
- 22.00 Fi de segle.
- 23.45 Carol Burnett. Ep. 7

- 00.10 Temps de creure.
- 00.25 Suspens.
- 00.40 Comiat.

DIJOUS - 11

- 15.00 Visuals.
- 15.30 Pel·lícula: "El brontosauro".
- 17.00 Hem fet el cim.
- 18.15 Teatre "Flight".
- 19.15 Musical.
- 19.45 Estimada Loreto.
- 20.30 Informatiu.
- 21.00 Pel·lícula: "Allò que el vent s'endugué".
- 01.00 Comiat.

DIVENDRES - 12

- 17.00 Palmerstown. (6)
- 17.45 Produccions de TVE a Catalunya.
- 18.35 Pleitaguensam.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Mans artesanes.
- 19.30 Alicia al país de les meravelles.
- 20.00 Melmelada de futur.
- 20.30 El cinema: "Un amor de lluvia".
- 22.05 La memòria fertíl.
- 23.05 Jazz entre amics.
- 00.05 La veu humana.
- 00.30 Filmoteca TV: "Utamaro y sus cinco mujeres".
- 01.05 Comiat.

DISSABTE - 13

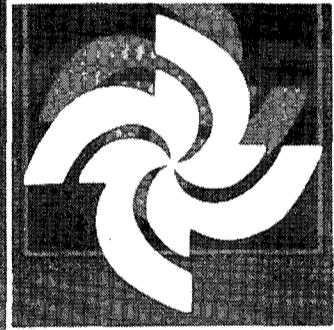
- 10.30 Les aventures de Tom Sawyer. (Ep. 31 - 32).
- 11.00 Gran matinal: "La plaça del Diamant".
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 Musical.
- 15.30 Connexió amb Madrid.
- 15.30 Estadi 2.
- 21.00 Documental.
- 22.00 Festival RCE des de Salamanca.
- 01.00 Comiat.

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E • 52032 CRRCE E